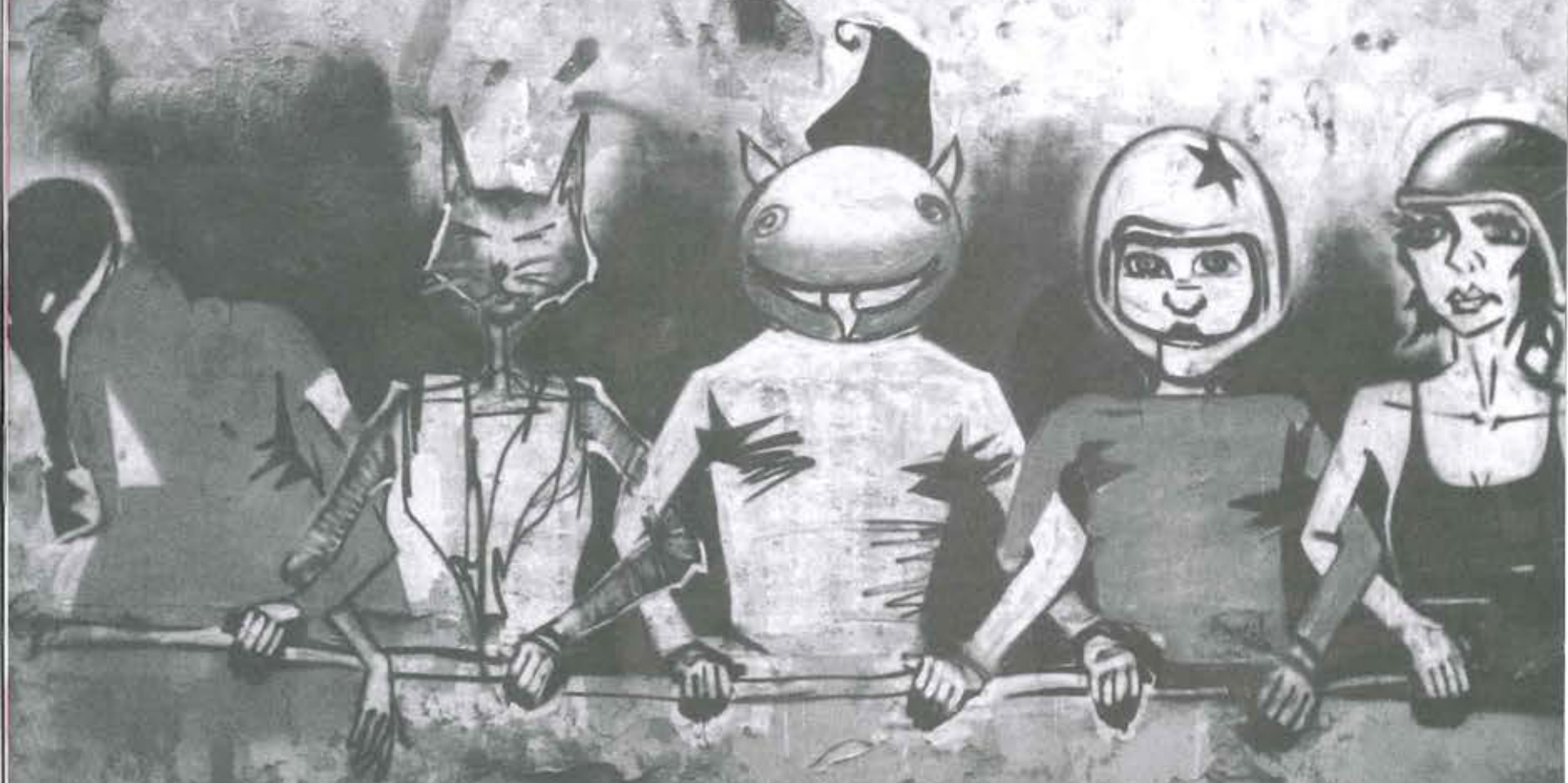

antifa!

τεύχος 7, 12/07, 1,5 ευρώ

πόλεμος
ενάντια
στο φόβο

Μαχαίρια

Lewisham, Νότιο Λονδίνο, Αύγουστος του 1977.
Από τα μεγαλύτερα ξύλα με ναζίδες που έχουν
πέσει ποτέ (και οι ναζίδες χάσανε πάλι). Το ποιοι
είναι οι ναζίδες και ποιοι οι δικοί μας είναι
προφανές.

Έχουμε ένα σύντροφο που λέει ότι το μαχαίρι είναι το όπλο των δειλών. Κι έχει δίκιο. Είναι αυτή η γρήγορη μικρή κίνηση που επαναλαμβάνεται στη ζούλα και κάνει ζημιά, είναι η απουσία θορύβου, είναι που ως και το θύμα αργεί να καταλάβει τί έπαθε, είναι όλα αυτά που κάνουν το μαχαίρι όλο και πιο αγαπημένο για τους νεοναζί (και μιλάμε για τους νεοναζί πανευρωπαϊκά, όχι μόνο σε τούτη την κωλοχώρα). Το εύκολο με τα μαχαίρια είναι να πανικοβληθείς. "Πωπω!" "Το επίθετο της βίας ανεβαίνει!" "Τί κακοί που είναι!" Και πάει λέγοντας... Δεν το αρνούμαστε: Οι στιγμές που η βία οξύνεται, είναι στιγμές που τα συναισθήματα κυριαρχούν. Επίσης είναι στιγμές που η λογική σκέψη δεν είναι στα καλύτερά της. Γι αυτό θα πρέπει να κάνουμε από τώρα κάποιες σκέψεις -να τις έχουμε εύκαιρες στην κακιά την ώρα: **Πρώτον: Το μαχαίρι δεν δείχνει καμία αναβαθμισμένη σχέση με τη βία.** Αντιθέτως, δείχνει λειψή σχέση με τη βία. Ρωτήστε τον εαυτό σας: Γιατί κάποιος που νιώθει σίγουρος για τον εαυτό του, για το σώμα του, την αντρίλκα και το βάρος της γροθιάς του, θα θελήσει να χρησιμοποιήσει μαχαίρι; Γιατί να θέλει να διακινδυνεύσει, τόσο απέναντι στο νόμο όσο και απέναντι σε αυτούς που ενδεχομένως του το πάρουν και του το χύσουν εκεί που ξέρει; Η απάντηση είναι απλή: Σε πάμπολλες περιπτώσεις, το μαχαίρι είναι το όπλο ανθρώπων που δεν έχουν σχέση με τη βία στην καθημερινότητά τους. Για τους περισσότερους σημερινούς μαχαιροβγάλτες, η βία είναι μια σπάνια περιστασιακή συνάντηση. Και από αυτή τη σπάνια και διόλου συχνή σχέση είναι που προκύπτει το μαχαίρι. Πολύ απλά δεν ξέρουν τί κάνουν και πόση ζημιά μπορεί να πάθουν, όπως δεν ξέρουν πως άλλο να δέρνεσαι στο internet κι άλλο στο δρόμο.

Εκτός βέβαια από την ιστορικοκοινωνική ανάλυση, υπάρχει κι ένα δεύτερο που

Κ. Αριστερά μαζί μας!

1. Περρασμένα μεγαλεία και διηγώντας τα να κλαις

Λοιπόν, όπως θα διαβάσετε σε άλλες σελίδες του περιοδικού, και όπως ξέρουν όσοι ήρθανε, στις 20 του Οκτώβρη το **antifa collective** κατέβηκε σε διαδήλωση μνήμης ενάντια στο ρατσισμό. Φυσικά όλα τα μμε της ελληνικής επικράτειας κάνανε ότι δεν υπάρχουν. Κι εμείς απορούμε: **Καλά όλοι οι άλλοι, αλλά να μας αγνοήσει και το ραδιόφωνο του Συνασπισμού!**

Άσε που την προηγούμενη διαδήλωση (ενάντια στο στρατό) είχανε ξεσκιστεί να την παίζουνε! Και τί ωραία τα παιδιά (το collective), και τί καλά που ξηγιούνται, και όλοι στη διαδήλωση... Τώρα όμως άκρα του τάφου σιωπή. Εύκολη η εξήγηση: Ανάμεσα στις δυο διαδηλώσεις το collective κυκλοφόρησε μια αφίσσα ενάντια στις εκλογές και την πεντακομματική βουλή. Εκεί, καθώς λεγόntonταν κανα δυο πράγματα για το πόσοι πραγματικά είναι οι φασίστες σε αυτή τη βουλή, είπαμε να πιάσουμε λιγάκι στο στόμα μας και τον πρόεδρο των κινημάτων κύριο Αλέκο Αλαβάνο. Ε, με τέτοιες βλακείες που κάνουμε, οι αριστεροί ραδιοφωνικοί σταθμοί μας έγραψαν εκεί που δεν πιάνει μελάνι. Ουδέν κακόν αμιγές καλού όμως! Στα ΣΥΝ της υπόθεσης (για να κάνουμε κι ένα άθλιο λογοπαίγνιο) είναι ότι μπορούμε ακόμη να λέμε ό,τι θέλουμε: κι αυτό ακριβώς θα κάνουμε!

Τα παλιά τα χρόνια λοιπόν, ο κύριος Αλαβάνος, που τώρα βγαίνει στην τηλεόραση και λέει ότι τα μπάχαλα είναι γλυκούλικά πιστεύοντας ότι αργά ή γρήγορα θα τον ψηφίσουμε ως κι εμείς οι κουκουλοφόροι, ήταν ευρωβουλευτής. Ήταν τα μέσα της δεκαετίας του '90, και η κατάσταση στα Βαλκάνια είχε ορισμένες συνιστώσες πολύ σοβαρότερες από την οικολογία. Στην πρώην Γιουγκοσλαβία για παράδειγμα, η σφαγή 250.000 Βόσνιων

μουσουλμάνων από τους Σέρβους αδελφούς μας βρισκόταν σε εξέλιξη. Στο Αιγαίο από την άλλη, οι ελληνικές επιλογές απομόνωσης του τουρκικού κράτους είχαν πάρει το όνομα "ενιαίο αμυντικό δόγμα" και εξελίχθηκαν μέχρις ότου οι έλληνες φάνε τιμές ένεκεν τα μούτρα τους στη λεγόμενη "κρίση των Ιμίων".

Τι να περιμένει κανείς από έναν σωστό και ροζ ευρωβουλευτή ενός κράτους που τρίζει τα δόντια του στα γειτονικά του, σε μια εποχή ρευστότητας και σφαγών εκατοντάδων χιλιάδων αμάχων; Ας περιμένει ό,τι θέλει! Ο κύριος Αλαβάνος ήξερε τί να κάνει! Τα πιο γνωστά (που εδώ που τα λέμε βγαίνουν και στο google με ένα απλό ψάξιμο του είδους "Αλαβάν + ελληνοσερβ") είναι τα εξής:

Ο κύριος Αλαβάνος έπαιξε σημαντικό ρόλο στην διοργάνωση των ελληνικών "καρβανιών αλληλεγγύης". Αυτά τα "καρβάνια" ξεκινούσαν από την Ελλάδα και πήγαιναν μέχρι τη Σερβία σε εποχή εμπάργκο. Αυτά τα καρβάνια ήταν "αλληλεγγύα" στους Σέρβους που έσφαζαν, κι όχι στους Βόσνιους που σφάζονταν. Αυτά τα καρβάνια συνοδεύονταν από σμάρια πρακτόρων και πρακτοράκων μεταμφιεσμένων είτε σε δημοσιογράφους, είτε σε μέλη μιας κάποιας φασιστομαζώωσης που κυκλοφορούσε ως "Εταιρεία Ελληνοσερβικής Φιλίας", όνομα που μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να είναι ξεκαρφηματικό. Αυτά τα καρβάνια κουβαλούσαν λέει γάλατα και πάνες, κι αυτό άμα θέλουμε το πιστεύουμε (μόνοι μας θα το πιστεύουμε άλλωστε).

Για να μην αφήσει καμία αμφιβολία για τις θέσεις του, την ίδια περίοδο ο κύριος Αλαβάνος προσέλαβε σαν μία από τις γραμματείες του στην Ευρωβουλή την πρόεδρο του σερβικού τμήματος της Εταιρείας Ελληνοσερβικής Φιλίας. Αν ήθελε απλώς να βοηθήσει μια καλή κοπέλα που κυνηγημένη από το ΝΑΤΟ έπεσε σε σφαγικές, θα μπορούσε να τη διορίσει στο αστυνομικό τμήμα Κωλονακίου. Αλλά ο διορισμός της στην Ευρωβουλή ήταν κίνηση με

Ός γνωστόν, ο ποδοσφαιρικός αγώνας Ελλάδας Αλβανίας το Σεπτέμβρη του 2004 κατέληξε σε ρατσιστικό πογκρόμ. Και να πως το ελληνικό κοινωνικό φόρουμ επέλεξε να κατευνάσει τα πνεύματα στη ρεβάνς. "Να δούμε το ματς μαζί". Και να που το μήνυμα του εθνικού κορμού προς τους μετανάστες αποκτά μια συνέχεια: "Φάγατε το ξύλο το Σεπτέμβρη από τους δεξιούς, ελάτε τώρα να επιδείξετε ανωτερότητα παρέα με τους αριστερούς". Τελικά ο' εκείνη τη ρεβάνς κέρδισε η Ελλάδα.

σπανίως αναφέρεται: Οι άνθρωποι καταφεύγουν στα μαχαίρια γιατί κάπου πήρε τ' αυτή τους ότι με τα χέρια μαζεύουν το ξύλο της αρκούδας, τόσο πανευρωπαϊκά, όσο και σε τούτη την κωλοχώρα.

Δεύτερον: Η λύση δεν είναι να πάρουμε εμείς διπλάσιο μαχαίρι. Καταρχήν, όσα ισχύουν για τη λειψή σχέση των ναζιδων με τη βία πάνε και ανάποδα, κι ας κάνουν όλοι την αυτοκριτική τους, βοηθάει στην αυτογνωσία και είναι πολύ καλή φάση. Αλλά το σημαντικότερο (κι αυτό που ξεχνάμε πολλές φορές), είναι ότι μιλάμε για τους φασίστες, δηλαδή για ένα κομμάτι του κράτους. Η άμεση δξυνση της βίας μέσω των εργαλείων, οφελεί εκείνους που έχουν τους μηχανισμούς και τα εργαλεία του κράτους με το μέρος τους. Σε τελική ανάλυση η άμεση δξυνση της βίας μέσω της χρήσης όλο και πιο ανεβασμένων "εργαλείων" οφελεί το ίδιο το κράτος. Αυτό δεν είναι θεωρητικό συμπέρασμα: το έχει δείξει η ιστορία. Στρατηγική της έντασης λέγεται το κόλπο και είναι αυτό που συμβαίνει όταν τα κινήματα ξεχνάνε τη δύναμη τους (που είναι οι αριθμοί, οι σχέσεις, η επινοητικότητα... ξέρετε εσείς) και καταφεύγουν στην δξυνση. Διαβάστε για τις ένοπλες πρωτοπορίες και τί πάθανε, να τα μάθετε: εδώ δε χωράνε.

Τρίτον: Ψυχραιμία σημαίνει λογική! Η οργή έχει ένα κοινό με το φόβο: Και τα δυο τους νεκρώνουν τη λογική. Οι στιγμές της έντασης και της δίψας για εκδίκηση, είναι οι στιγμές όπου διαπράττονται οι μεγαλύτερες κουταμάρες. Η συναισθηματική ψύχρα, που πολλές φορές καταγγέλεται ως "απανθρωπιά", στις περιστάσεις που συζητάμε είναι α-πα-ραί-τη-τη!!!

Τέταρτον: Οργάνωση! "Και τώρα τί κάνουμε;" Η ταχύτητα με την οποία γίνεται αυτή η ερώτηση είναι μικρότερη μόνο από την ταχύτητα με την οποία ξεχνιέται. Λες και η ιστορία αρχίζει ή τελειώνει με ένα μαχαίρωμα. Λες και είναι δυνατόν να απαντήσεις στα πάντα σε μία κουβέντα ή με μία απάντηση.

Η αλήθεια είναι στριμόκωλη, αλλά είναι αλήθεια: Αυτά που "μπορούμε να κάνουμε" κάθε φορά εξαρτώνται αποκλειστικά από όσα έχουμε κάνει στο παρελθόν. Και αν δεν έχουμε κάνει τίποτα, πρέπει να συμβιβαστούμε με το γεγονός ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα και να αρχίσουμε να δουλεύουμε ώστε την επόμενη φορά να μπορούμε "κάτι να κάνουμε".

Πέμπτον: Αντιβία! Αυτό πρέπει να κάνουμε! Μπορεί να το ξεχνάμε όταν ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, αλλά από τους φασίστες είμαστε περισσότεροι και περισσότερες, ικανότεροι και ικανότερες, και όταν χρειαστεί, πολύ πιο σκληροί και σκληρές. Το κυριότερο όμως, έχουμε μαζί μας το δίκιο μας. Και υπάρχει τρόπος να πετύχουμε μια "δξυνση της βίας" που δεν θα δουλεύει για το κράτος αλλά για λογαριασμό μας: Όχι μέσω της ποιότητας των "εργαλείων", αλλά μέσω της ποσότητας, της αποφασιστικότητας και της σκληρής δουλειάς των αυτοργών!

Κατά τα άλλα, να παρατήσουν τα μαχαίρια οι ναζιδες είναι μαζί εύκολο και δύσκολο: Αρκεί να κοιτάξουμε να φοβούνται να το κάνουν! Προσοχή όμως: Ο φόβος τους δεν είναι, και δεν μπορεί να είναι ζήτημα μιας μεγάλης συντριπτικής ήττας. Ο φόβος τους δεν μπορεί παρά να είναι αποτέλεσμα σταθερής δουλειάς στο δρόμο. Ακριβώς όπως φοβούνται να φοράνε τα ωραία τους μπλουζάκια με τις σβάστικες. Ακριβώς όπως τα ραφτά ελληνικά σημαία χρησιμοποιούνται μόνο από αδαείς και για ελάχιστες μέρες. Έτσι θα παρατήσουν και τις μαλακίες με τα σιδερικά. Και αν σε κάποιους αυτό φαίνεται γενικόλογο, λυπούμαστε, αλλά είναι γιατί βλέπουν το ζήτημα ευκαιριακά.

Και -μάλλον ευτυχώς- υπάρχουν σ' αυτή τη ζωή ζητήματα που δεν αντιμετωπίζονται έτσι.

οφέλη πολύ μεγαλύτερα από ένα μισθολάκο. Προσέξτε: Ένα μέλος των μυστικών υπηρεσιών (των ελληνικών, των σερβικών, κάποιων άλλων;), υπήκοος ενός κράτους που τυπικά βρίσκεται σε αποκλεισμό, βρίσκει δουλειά στις Βρυξέλλες σαν γραμματέας αριστερού πολιτικού και απολαμβάνει τη σχετική διπλωματική ασυλία και ελευθερία κινήσεων. Καλό κι αυτό ε;

Παρακάτω στα μέσα της ταραχώδους δεκαετίας του '90, βρίσκουμε τον κύριο Αλαβάνο να αγωνίζεται ξανά. Στις 9/2/1996, λίγες μόλις εβδομάδες μετά τα Ίμια, βρίσκουμε την ομάδα της Ενωτικής Ευρωπαϊκής Αριστεράς να τάσσεται "ομόφωνα υπέρ των Ελληνικών θέσεων στο Αιγαίο, αποδεχόμενη πρόταση ψηφίσματος του ευρωβουλευτή του Συνασπισμού Αλ. Αλαβάνου σχετικά με τα γεγονότα στο Αιγαίο" [mpa@urpanus.ee.auth.gr]. Σωστά. Και ποιος δηλαδή θέλατε να προωθήσει στις Ευρώπες "τις ελληνικές

θέσεις στο Αιγαίο"; Τίποτα ακροδεξιό; Κι από αυτούς είχανε μπόλικους οι Έλληνες, αλλά τους κρατούσανε δεμένους!

ii. I aristera ton kinimaton ston eikosto proto aiona.

Εντάξει όμως. Όλα τούτα και περασμένα είναι, και ξεχασμένα, κι όποιος θα μπορούσε να τα θυμάται βρίσκεται σε ομαδικό τάφο. Μετά το 2000, οι αριστεροί αυτής της χώρας προσαρμόστηκαν στη νέα εποχή, ξεχασαν τις εθνικιστικές τους κορώνες, έγιναν πρωταθλητές στις κορίνες και τα μπαλάκια, και κώθηκαν όλοι μαζί στα "μεγαλειώδη κινήματα της αντιπαγκοσμιοποίησης". Και πάλι όμως, θα ήταν κομμάτι δύσκολο να διαφημίζουν από τα αντιπαγκοσμιοποιημένα τους ραδιόφωνα διαδηλώσεις μνήμης ενάντια στο πογκρόμ της 4ης Σεπτεμβρίου του 2004, αφού μέσα στη μνήμη είναι κι ετούτο:

Οι περισσότεροι γουστάρουμε, ανοιχτά ή συγκαλυμμένα, να μπορούμε σ' αυτό το πανηγύρι και να το ευχαριστηθούμε... Για άλλη μια φορά, η δική μας αριστερά, η αριστερά των ανοιχτών (:) οριζόντων κάθεται υπεροπτικά στο ιδεολογικό της βάθρο, στέκεται, αφοριστική, μακριά και έξω από τον κόσμο, υποτιμώντας τους μαζικούς λαϊκούς πανηγυρισμούς, μιλώντας για το "όπιο του λαού" και δαιμονοποιώντας την ελληνική σημαία χαρίζοντάς τη μόνο στους εθνικιστές. Κι έτσι, αντί να βάλουμε μια οθόνη σε μια άκρη του [αντιρατσιστικού] φεστιβάλ [της Θεσσαλονίκης] και να έχουμε τη δυνατότητα της επιλογής, μείναμε να παλεύουμε με τις ενοχές μας... [Εφημερίδα "Εποχή" 4/7/2004. Αν δεν το ξέρετε, η "Εποχή" πρόσκειται στην ΑΚΟΑ που συμμετέχει στο Σύριζα. Για την ιστορία, το αντίστοιχο φεστιβάλ της Αθήνας είχε γιγαντοοθόνη κι έτσι οι αντιρατσιστές δεν έχασαν τον αθλητικό θρίμβο των αφεντάδων].

Άσε που υπάρχει και το άλλο:

Όμορφη παραζάλη τούτων των ημερών! Αυθεντική χαρά, αβίαστη εξωστρέφεια. Οι άνθρωποι που γελούν και αγκαλιάζονται στους δρόμους αν και είναι άγνωστοι μεταξύ τους, δεν συνιστούν φαινόμενο συνθησιαμένο στις μέρες του άκρατου ατομικισμού, της πολυθρόνας. Στο πανηγύρι των κάτω δεν δίνουν τον τόνο εθνικιστικές εξάρσεις. Αυτές υπάρχουν, αλλά δεν δεσπόζουν...

Έτσι περιέγραφε την ίδια μέρα η ακροαριστερή εφημερίδα ΠΡΙΝ τη γαλανόλευκη μαλακία που κατέκλυζε τους δρόμους δυο μόλις μήνες πριν το πογκρόμ του Σεπτεμβρίου. Και μη νομίζετε ότι το ΠΡΙΝ και η Εποχή είναι μόνοι τους στο γλύψιμο των ελλήνων νοικοκυραίων. Υπάρχουν δομικοί ιστορικοί και ιδεολογικοί λόγοι για τους οποίους η ελληνική αριστερά έχει καταντήσει όπως έχει καταντήσει. Και υπάρχουν μυριάδες περιστατικά που φωνάζουν την κατάντια της. Ωραία θα ήταν να μπορούσε κάποιος να μιλήσει συνολικά για το θέμα, να μας θυμήσει όλες τις μαγείες του ΚΚΕ και των ακροαριστερών παραφυάδων του, όλες τις φορές που η "εθνική ανεξαρτησία" πέρασε μέσα από το φίλτρο της ελληνικής πατριωτικής αριστεράς. Αλλά ως τότε, ας είμαστε κάθετοι:

Ας μη μας παίζουν!

Ας βρουν αλλού βίαιο τμήμα ψηφοφόρων!

Δε χρειαζόμαστε νομιμόφρονες υποστηρικτές!

Ούτε αριστερούς ινστρούκτορες να μας πουν τί να κάνουμε!

Γιατί είναι γνωστό εδώ και τρεις δεκαετίες:

Να είσαι επικίνδυνος στις κοινωνίες του ώριμου καπιταλισμού σημαίνει να είσαι αυτόνομος. Και η αυτονομία είναι αυτονομία και από τις αριστερές συνιστώσες του κράτους.

Σύνθημα γραμμένο σε τοίχο του Πολυτεχνείου, 1973. Το "Ζήτω το προλεταριάτο" έχει γίνει "Ζήτω το έθνος" από τους ΚΚΕδες.

Οι καιροί είναι δύσκολοι. Ζούμε και αναπνέουμε σε μια εποχή πολεμική. Σε μια εποχή καθολικού παροξυσμού της βίας σ' όλες της τις εκφάνσεις. Τα σημάδια της είναι ορατά σε όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές μητροπόλεις - για να μιλήσουμε για το τμήμα του πλανήτη που γνωρίζουμε καλύτερα. Τι να σημαίνουν όλα αυτά άραγε; Πώς έγιναν οι ναζί και η βία τους επικαιροί ξανά; Η ευρώπη αρχίζει να μυρίζει ξανά μούχλα. Άλλοτε εδώ, άλλοτε

εκεί. Αλλά με μια επιμονή και με μια κυκλικότητα που τρομάζει. Υπάρχουν βέβαια κι αγωνιστές ζωντανοί, κορπ στους οποίους δεν είμαστε ακόμη ολότελα θαμμένοι στο βουρκο. Αλλά οι καιροί είναι έτσι κι αλλιώς δύσκολοι. Παρακάτω παρουσιάζουμε τέσσερις διαφορετικές ιστορίες από τέσσερις διαφορετικές ευρωπαϊκές πόλεις - μ' έναν κοινό παρანομαστή... Νόβισαντ, Βέρνη, πράγα, μαδρίτη.

Τα παιδιά του "εθνικού μετώπου" επί τω έργω. Στη δεύτερη φωτο ο ηγέτης των ναζί κατά τη στιγμή της βάνταυσης σύλληψής του...

Νόβισαντ

Στις 7 οκτώβρη η σερβική ναζιστική οργάνωση "εθνικό μέτωπο" είχε προαναγγείλει μια διαδήλωση στην πόλη του Νόβι Σαντ. Το Νόβι Σαντ είναι η πρωτεύουσα της Βοϊβοδίνια - που με τη σειρά της είναι η νότια περιφέρεια της σερβίας. Το "εθνικό μέτωπο" ορκιζόταν ότι θα πραγματοποιήσει τη διαδήλωσή του ακόμη κι όταν οι σέρβοι μπάτσοι την απαγόρευσαν "για το φόβο επεισοδίων". Εδώ χρειάζεται μια διευκρίνιση. Για όποιον παρακολουθεί την πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα στη σερβία θα είναι γνωστό ότι τόσο η επίσημη πολιτική σκηνή όσο και όλο σχεδόν το κοινωνικό πεδίο καθορίζεται από

τους φασίστες. Κόμματα, κυβερνήσεις, οπαδοί ποδοσφαιρικών ομάδων, συνθήματα στους τοίχους έχουν έκδηλο ένα εθνικιστικό πρόσημο. Αν λοιπόν προκαλεί σε κάποιους εντύπωση ο πενιχρός αριθμός (λιγότεροι από 50 στο σύνολο) των συγκεντρωμένων οπαδών

του "εθνικού μετώπου" θα πρέπει να αναλογιστεί το εξής: η σερβική κοινωνία ζούσε για χρόνια ολόκληρα σε πολεμικό παραλήρημα. Το παραλήρημα αυτό οδήγησε στο γιουγκοσλαβικό σφαγείο τη δεκαετία του '90. εκατοντάδες χιλιάδες βόσνιοι (άντρες, γυναίκες και παιδιά) σφαχτήκαν για να δημιουργηθεί το σερβικό κράτος. Οι εθνικοί ήρωες της σερβίας είναι κάτι χασάπηδες στρατηγού επιπέδου κόραζιτς. Η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού θέλει να δει το μέχρις στιγμής ημιαυτόνομο κοσσυφοπέδιο υπό σερβική κατοχή για αυτό στοχοποιεί και προβοκάρει συνεχώς τον αλβανικό πληθυσμό.

Είναι φανερό λοιπόν ότι οι ναζί του "εθνικού μετώπου" δε φτουράνε. Είναι πολύ "soft" για την περίπτωση. Το σερβικό κράτος δημιουργήθηκε από επαγγελματίες δολοφόνους κι όχι από караγκιόζηδες με μπλούζες "anti-antifa". Σύμφωνοι;

[Για την ιστορία, οι ναζί αντί να παρελάσουν, κλείστηκαν σε μια ταβέρνα του στρατού όπου μαζί με το φαί τους έφαγαν και κάτι κλωτσιές και πρέμψαν.]

Οι antifa καλώντας τη γιορτούλα των ναζί.

Βέρνη

Το μεγαλύτερο πολιτικό κόμμα της Ελβετίας το SVP προετοιμαζόταν για τις επερχόμενες εκλογές. Και διοργάνωσε μια διαδήλωση που θα κατέληγε στην κεντρική πλατεία της Βέρνης. Ο σκοπός της διαδήλωσης ήταν τριπλός: κατά πρώτον να συσπειρώσει τους ψηφοφόρους του SVP εν

ώψει της κάλπης, κατά δεύτερον να μιμηθεί το παράδειγμα δύο αντίστοιχων πορειών (τη μεγάλη πορεία προς τη Ρώμη -όταν ο Μουσολίνι εισήλθε το 1922 στην ιταλική πρωτεύουσα επικεφαλής 70.000 ένοπλων μελανοχιτώνων και την αντίστοιχη πορεία που είχε διοργανώσει ο Χίτλερ το 1923 στο Βερολίνο). Τρίτος στόχος του SVP ήταν να διατρανώσει τα ξενοφοβικά και

αντιμεταναστευτικά του πιστεύω. Για το λόγο αυτό προχώρησε στην έκδοση της αφίσας που παραθέτουμε πάνω. Περίπου 4000 χιλιάδες οπαδοί του ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα (περιττό να αναφέρουμε ότι ανάμεσά τους βρέθηκαν και αρκετές εκατοντάδες ελβετών ναζί).

Οι ελβετοί αντικαθεστωτικοί προφανώς θα ήταν πολύ τσαντισμένοι. Γι αυτό και διοργάνωσαν μια αντι- καμπάνια με τίτλο "το μαύρο πρόβατο" κορύφωση της οποίας αποτέλεσε η αντισυγκέντρωση 3.000 χιλιάδων περίπου αντιφασιστών όλων των τάσεων στην πλατεία που θα κατέληγαν οι φασίστες. Οι μπάτσοι παρά τον εξοπλισμό τους μάταια προσπάθησαν να διασφαλίσουν την ομαλή διεξαγωγή της πορείας των φασιστών οι οποίοι και διαλύθηκαν σπύχως στου διαόλου τη μάνα. Οι ελβετοί αντιφασίστες επιδόθηκαν με χαρά στην καταστροφή του υλικού του SVP που περίμενε τις ορδές του στην πλατεία Munster. Δυστυχώς η χαρά τους κράτησε μόλις δυο εβδομάδες μιας και το SVP πιάνοντας τον παλμό της εποχής θριάμβευσε στις εθνικές εκλογές αποδεικνύοντας ποια είναι τα χαρτιά της επιτυχίας...

(αντιμεταναστευτική - αντιμουσουλμανική ρητορεία, ξενοφοβία, μπάτσολαγνεία...)

Αφού ακύρωσαν τη λήξη της διαδήλωσης του SVP στην πλατεία που είχε προγραμματιστεί οι ελβετοί σύντροφοι δοκιμάζουν την αντοχή των μηχανημάτων...

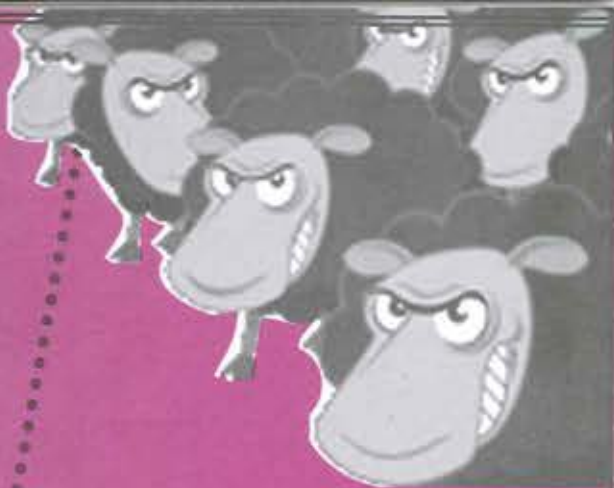
Volksinitiative für die Ausschaffung krimineller Ausländer

Η αφίσα του κυβερνητικού κόμματος γράφει: "Πρωτοβουλία για την απέλαση των εγκληματιών αλλοδαπών. Να ζήσουμε με ασφάλεια". Σαφές;

Κρύσταλλοι 69 ετών δυο μαύρα πρόβατα και μια δολοφονία

Πράγα

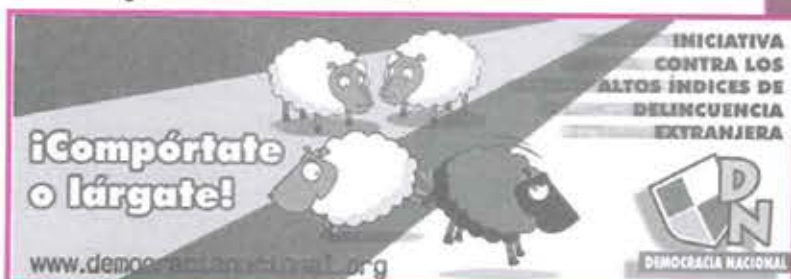
Όμορφες στιγμές στην Πράγα: οι καράφλες με αίματα τη στιγμή που ο ντόπιος πληθυσμός κυκλοφορεί με το εβραϊκό αστέρι στο πέτο

Πλάνο από το μπλοκ του antifa στην Πράγα.

Στις 10 Νοέμβρη οι τσέχοι μαζί προσπάθησαν να διοργανώσουν μια διαδήλωση στις εβραϊκές γειτονιές της πράγας προς τιμήν της 69ης επετείου της νύχτας των κρυστάλλων. Τη νύχτα εκείνη (9-10 Νοέμβρη 1938 πραγματοποιήθηκε οργανωμένο πανγερμανικό πογκρόμ που οδήγησε στο θάνατο, στη σύλληψη και στην αποστολή σε στρατόπεδα συγκέντρωσης των εβραίων πολιτών της χώρας). Περίπου 400 κανίβαλοι με την ενίσχυση κι άλλων ευρωπαίων ομοϊδεατών τους είχαν μαζεωθεί από νωρίς σε κεντρικό σημείο της πράγας, αλλά όταν ξεκίνησαν να διαδηλώνουν φωνάζοντας αντιμεταναστευτικά και αντιεβραϊκά συνθήματα δέχτηκαν επίθεση από τους περίπου 1000 αυτόνομους αντιφασίστες διαδηλωτές. Οι επίθεση των antifa ήταν σφοδρή και οδήγησε σε διάλυση την πορεία των ναζί. Ακολούθησαν επιθέσεις και ξυλοφορτώμα των σκουληκιών και αναχαίτιση των τσέκικων ΜΑΤ. Οι συγκρούσεις κράτησαν πολλές ώρες και έληξαν με αρκετές συλλήψεις αντιφασιστών και αρκετούς τραυματισμούς των ναζί.

Δίπλα: φωτο του Carlo κάτω: η αφίσσα των ισπανών φασιστών. Πάλι άσπρα πρόβατα, πάλι μαύρα πρόβατα, πάλι "οι ξένοι είναι εγκληματίες". Αυτοί που μαχαιρώνουν βέβαια είναι ντόπιοι αλλά ντάξει τώρα...

Μαδρίτη

Το ισπανικό κράτος έχει πλην της - πολύ γνωστής σ' εμάς - πλούσιας αναρχικής παράδοσης και μια ανατριχιαστικά ισχυρή παράδοση σε μοναρχικές, φασιστικές, ναζιστικές ομάδες ή και κόμματα. Τελώντας απ' τη δεκαετία του 30 έως και τα τέλη του 70 (!!!) υπό στρατιωτική χούντα η ισπανική πολιτική ζωή είναι βαθιά χαραγμένη από ένα υπόγειο εμφυλιοπολεμικό κλίμα. Στο πλαίσιο του κλίματος που περιγράφουμε η φασιστική νεολαία "Εθνική Δημοκρατία" διοργάνωσε στις 11 Νοέμβρη μια διαδήλωση ενάντια στον αντιισπανικό ρατσισμό! Η ιδέα ότι οι ημεδαποί καταπιέζονται "μέσα στην ίδια τους τη χώρα" αρχίζει και κερδίζει ολοένα και περισσότερο έδαφος στις τάξεις των λευκών ευρωπαίων. Όπως και να χει οι μαδριλένοι σύντροφοι πήραν την απόφαση να επιτεθούν στη διαδήλωση των ναζί. Και το καναν! Οι ναζί θα πρέπει να δοκίμασαν μεγάλο σοκ και δίχως την επέμβαση των μπάτσων μάλλον θα έτρεχαν και δε θα έφταναν. Ώρες αργότερα ομάδα αντιφασιστών εντόπισε σε βαγόνι του μετρό κάποιους απ' τους φασίστες της "Εθνικής Δημοκρατίας" και τους επιτέθηκε προσπαθώντας να τους βγάλει έξω. Τα σκουλήκια - θρασύδειλοι και ρουφιάνοι σ' όλο τον κόσμο - τράβηξαν μαχαίρια και τραυμάτισαν ορισμένους απ' τους αντιφασίστες. Ένας απ' αυτούς, ο 16χρονος Carlo πέθανε αφού δέχτηκε μαχαίριά στην καρδιά...

Από τη συγκέντρωση αντιφασιστών μετά τη δολοφονία του Carlo.

ΔΕ ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΜΕ ΜΕ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ!

(το "μήνυμα του
Πολυτεχνείου"
από
αντιπατριωτική
συνοπιά)

πανό αναρτημένο στα κάγκελα του ΕΜΠ από
"αναρχοαυτόνομους", τις μέρες της εξέγερσης

Η ιστορία πάει κάπως έτσι: στη διάρκεια της χούντας όλοι οι Έλληνες ήταν ορκισμένοι εχθροί των συνταγματαρχών / οι οποίοι ήταν μόνο κάτι ψυχάκια που τους κάνανε πλάτες οι αμερικάνοι / έτσι οι πατριώτες φοιτητές "έκαναν" κι αυτοί το "Πολυτεχνείο" / που στην κεντρική πύλη είχε την εθνική σημαία / η οποία τσαλαπατιήθηκε απ' τα τανκς όταν έγινε το ντου / τη στιγμή που ο ρ/σ της Λαμάρνακι έπαιζε τον εθνικό ύμνο / ο πατριωτικός, αυτός, ξεσηκωμός έδωσε τη χούντα / ανέλαβε ο Καραμανλής, γύρισε ο Αντρέας, νομιμοποιήθηκαν τα ΚΚΕ και γεννήθηκε η πρώτη made in greece αστική δημοκρατία με τα όλα της / και γι' αυτό οι πάντες ανάβουν κάθε χρόνο κεράκι στον Αγιοδεκαεφτανόεμβρη να τη φυλάει. Υπάρχει, βέβαια, και μια άλλη εκδοχή...

**ΠΤΩΜΑ Σ' ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ
ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ
ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ!
(ή γιατί όλης οι
ιδεολογίες βρωμάνει)**

Ιδεολογία σημαίνει ψεύτικη συνείδηση. Συνείδηση που αδιαφορεί για την πραγματική ζωή, την ιστορική εξέλιξη και τα υποκείμενά της. Μιας και γι' αυτήν δεν υπάρχουν αληθινές συγκρούσεις, ρήξεις, ασυνέχειες· η ιδεολογία έχει ανάγκη (και εκδηλώνεται μέσα) από γεγονότα "μεγάλου δημόσιου ενδιαφέροντος". Η μαζικότητα της τοποθέτησης / συμμετοχής στα γεγονότα αυτά αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για να υπάρξει "αληθινά", το κλήπικο που η ιδεολογία εκπροσωπεί.

Την ίδια στιγμή η ιδεολογία δεν αρνείται την "πολιτισμικότητα". Οι διαφορετικές "οπτικές" πάνω στο όποιο θέμα όχι μόνο δεν απαγορεύονται, αλλά αντίθετα ενθαρρύνονται. Σ' ένα πλαίσιο του τύπου "δημοκρατία έχουμε κι ο καθένας μπορεί να πιστεύει ό,τι θέλει".

Και για το τέλος: η ιδεολογία δεν τραβάει ζόρι με τα (αγνά ενδεχομένως) κίνητρα των φορέων της. Είναι γνωστό πως οι καλύτερες προθέσεις έστρωσαν το δρόμο για την κόληση. Οι κίνδυνοι της ιδεολογίας είναι πανταχού παρόντες, οπουδήποτε η νοσητεία της σκέψης και η ευκολία της παράδοσης ετοιμάζονται να γεννήσουν τέρατα.

Η επέτειος του Πολυτεχνείου είναι μια πασaréλα ιδεολογιών.

**ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ -
ΔΕΞΙΑ, ΑΡΙΣΤΕΡΑ (και στις
επετείους)**

Η επέτειος του Νοέμβρη παίζει (ιδεολογική) μπάλα σ' άδειο γήπεδο, μιας και καμιά άλλη εξέγερση δε δείχνει ν' απολαμβάνει τέτοιας αποδοχής. Και όχι πως ήλπιεσαν οι εξεγέρσεις απ' τη γωνιά, αυτή, του κόσμου: Πρωτομαγιά '36, Δεκέμβρης '44, Ιούλης '65, άγριες απεργίες στη μεταπολίτευση, Χημείο '85, Πολυτεχνείο (Δεκέμβρης) '90... Βέβαια, δεν είναι ν' απορεί κανείς που όλες αυτές οι πράξεις προηγουμένως μίσους έχουν υποπέσει σ' ανυποληψία. Ο λόγος είναι πως οι μέρες εκείνου του Νοέμβρη, μετά την ιδεολογική κακοποίηση που έχουν υποστεί, τους χώρανε (πλέον) όλους. Αποτελούν το ιδεολογικό ορόσημο της πατριωτικής αντάσσης (αριστερών και δεξιών) απέναντι στους δήθεν εχθρούς του έθνους (χουντικούς και αμερικάνους). Αποτελούν το γενέθλιο μύθο της εθνικής ενότητας που έχει ξαναγράψει την ιστορία και επιβάλλει, ήδη, τα πορίσματά της: Κανείς δε μιλάει για την ηλιθιότητα κοινωνική υποστήριξη στη χούντα. Κανείς δεν παραδέχεται πως οι εχθροπραξίες εκείνων των ημερών ήταν εμφυλιοπολεμικές. Κανείς δεν ομολογεί πως δεν ήταν οι σπαραξικάρδιες εκκλήσεις των πατριωτών φοιτητών για "Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία" που έριξαν το καθεστώς, αλλά η επιχειρηματική δυσκοιλιότητα των συνταγματαρχών.

Την ίδια στιγμή, υπάρχουν και κάποιοι που (μακριά απ' το να δηλώνουν πατριώτες και διακηρύσσοντας, μάλιστα, το μίσος τους προς τον εθνικό κορμό) επιδίδονται κάθε χρόνο στην αναζήτηση του "αληθινού νοήματος" της εξέγερσης. Ένα νόημα που όντως υπάρχει και είναι ταξικό μέχρι το μεδούλι. Το τραγικό λάθος όμως, είναι πως ό,τι κάνουν, το κάνουν "τακτοποιημένα"- σ' ένα ραντεβού στημένο απ' αυτούς ακριβώς που μισούν: τους πατριώτες. Κάθε χρόνο, αρκετοί απ' τους ντόπιους εξτρεμιστές πηγαίνουν στην ουρά μιας πορείας "εθνικής ενότητας", στην κεφαλή

φωτό από τη σύλληψη των 504

η αφίσα δημοσιοποίησης της ενέργειας

της οποίας τα κομματόσκυλα της ΕΦΕΕ πορεύονται κρατώντας μια "ματοβαμμένη" ελληνική σημαία! Και κάθε χρόνο στις πλάτες πασόκων, σταθινικών και λοιπών "αντιστασιακών", προσπαθούν να εκτρέψουν την πορεία αυτή στο όνομα της αθηναϊκής εξέγερσης. Κάθε χρόνο δίνουν το παρόν σ' ένα ραντεβού στημένο απ' την αριστερά, με ολόκληρη την ελληνική αστυνομία να βρίσκεται στο δρόμο, απέναντι σ' ένα χύμα πίσω μπήκ που είναι του χεριού της.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

Στις 17/11/95 και με αφορμή την αλληλεγγύη σε μια εν εξελίξει απεργία πείνας, πάνω από 1000 άτομα του α/α χώρου κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο μετά από περιορισμένες έκτασης οδομαχίες με τους μπάτσους. Το έκαναν τη συγκεκριμένη μέρα στο συγκεκριμένο μέρος και όχι κάποια άλλη μέρα... κάπου αλλού... Και όχι τυχαία. Το έκαναν αγκαλιασμένοι απ' την (ιδεολογική) ασφάλεια του μύθου.

Αυτό που δέσποζε στον πυρήνα της ενέργειας ήταν η (άφατη) ιδεολογική πεποίθηση πως, μια τέτοια κίνηση θα ευαισθητοποιούσε το "προοδευτικό" κομμάτι της κοινής γνώμης. Και θα το έκανε επικαλούμενη το συναίσθημα (ή αλλιώς) ανάγοντας την πολιτική συγκυρία του '73 στην πολιτική πραγματικότητα του '95: "όλοι" θα θυμούνταν τα νιάτα τους, "όλοι" θα έπιαναν τον συμβολισμό, "όλοι" θα τους έδιναν τα δίκια τους. Όμως, το έκαναν ξεχνώντας πως κάθε γνήσια εξέγερση για να είναι τέτοια (εχθρική, δηλαδή, προς κάθε ιδεολογία) θα πρέπει να έχει η ίδια καθορίσει τον τρόπο και το χρόνο του ξεσπάσμάς της. Ξεχνώντας πως καμιά αυθεντική εξέγερση δε μπορεί να συμβεί δύο φορές στον ίδιο τόπο, στην ίδια ημερομηνία. Αν επιμένει να το κάνει αυτό δε θα είναι παρά, ακόμα ένα ιδεολογικό (σαν να λέμε θρησκευτικό) ραντεβού.

Η τελική σύλληψη (μετά την είσοδο των ΜΑΤ στο "άσυλο" του Πολυτεχνείου) και

δικαστική παραπομπή 526 συντρόφων αποτέλεσε ένα καταστροφικό ορόσημο που ισοπέδωσε τον αντικαθεστωτικό χώρο και που αρκετοί μέσα απ' τους κόλπους του έσπευσαν να ξεχάσουν ή ακόμα και να παρουσιάσουν σαν νίκη!!! Η σχεδόν ολοκληρωτική απουσία του α/α χώρου απ' τους δρόμους για τα επόμενα αρκετά χρόνια έχει πια παραγραφεί απ' την κινηματική μνήμη. Το ξεπέταγμα των (βουφαγμένων μέχρι τότε) φασιστών στα σχολεία όλης της Αθήνας μετά απ' τη συντριπτική εκείνη ήττα έχει ξεχαστεί κι αυτό. Και το λήθος (χύμα μπάχαλα στην ουρά της αριστεράς / τα πόδια στην πλάτη / ταμπούρωμα στο "άσυλο") μοιάζει έτοιμο να επαναληφθεί.

Οι ντόπιοι εξτρεμιστές έκαναν το λήθος ν' αγκαλιάσουν ένα μύθο και να υποκύψουν στο συναισθηματικό και πολιτικό εκβιασμό του. Πίστεψαν πως θα τους αναγνωριζόταν αυτό που οι ίδιοι, όντως, αποτελούσαν αλήθια που οι αριστεροί και δεξιοί ηλαστογράφοι αρνιόντουσαν πεισματικά: ότι αποτελούν, δηλαδή, τους πολιτικούς απογόνους των εξεγερμένων του '73. Πέρα όμως απ' το γεγονός πως το σύστημα δε θα είχε κανένα όφελος από μια τέτοια αναγνώριση, οι σύγχρονοι "προβοκάτορες" δεν είχαν ελπίδα και για έναν επιπλέον λόγο. Τους έλειπε η ταξική οργή που έκανε τους εξτρεμιστές του '73 ν' αντιμετωπίσουν με πέτρες, ξύλα και μπουκάλια ένα βαριά οπλισμένο εχθρό και να τον κάνουν (έστω και για 3 μέρες) να τρέχει. Πίστεψαν πως η δύναμη της ιδεολογίας τους ήταν αρκετή, αλλιώς τελικά ο μύθος, η ελληνική κοινωνία της εθνικής ενότητας και οι μπάτσοι της, πέρασαν τις χειροπέδες.

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ (γιατί πέρα απ' τις μαθηκίες υπάρχει και η ταξική πάλη)

Έξω και πέρα από πολιτικούς μύθους, έξω και πέρα από κρατικούς σχεδιασμούς (και κάθε είδους μεσοδιάβαση) υπάρχει η αυτονομία. Η αυτονομία δεν είναι ιδεολογία, δεν υπακούει

σε κάποιο πολιτικό δόγμα και η επιλογή της δεν είναι ιδεολογική για να υποκλίνεται στη ψευδή συνείδηση. Είναι επιλογή ρήξης με το γυάλινο, αυτό, κόσμο στις περισσότερες το δυνατόν διαστάσεις του. Και φυσικά η αυτονομία δεν είναι "μία" - θα έπρεπε, πιο σωστά, να μιλάμε για "αυτονομίες". Οι αυτονομίες της σκέψης και της δράσης έχουν υπάρξει τόσες, όσες υπαγόρευε ανά την εποχή ο δημιουργικός πλούτος των κινημάτων. Τέτοιες και τόσες εξακολουθούν να υπάρχουν και σήμερα.

Και σ' αντίθεση με τα πολιτικά μνημόσυνα των ιδεολογιών, οι αυτονομίες επιλέγουν την ταξική μνήμη. Στο πνεύμα αυτό, οι σύντροφοι / σσες που υπογράφουν το κείμενο που ακολουθεί (από αφίσα δημοσιοποίησης ενέργειας της 17/11/06) δείχνουν πως οι ταξικές εξεγέρσεις μπορούν (και πρέπει) να τιμούνται, έξω και πέρα απ' τους αριστερούς επιτάφιους.

"Το προσέξατε: κατά την πρόσφατη προεκλογική περίοδο τα φιλοχρήματα αφεντικά της διαφημιστικής εταιρείας Άλμα Ατέρμων θεώρησαν καλό να παραχωρήσουν διαφημιστικό χώρο... στους έλληνας νεοναζί. Αυτά τα ξέρουν και οι πέτρες... Πέτρες όμως έφαγε και η διαφημιστική Άλμα Ατέρμων! Στις 17 Νοεμβρίου, δεκάδες αντιφασίστες και αντιφασίστριες κατέφθασαν στα γραφεία της εταιρείας και κατέστρεψαν τζάμια, κουβούκλια φυλάκων, εταιρικά αυτοκίνητα κλπ. Υπέδειξαν έτσι στα άπληστα αφεντικά, αυτής και κάθε διαφημιστικής, ότι το εμπόριο της σβάστικας έχει κέρδη... αλλιώς έχει και ζημιές! Και κάτι ακόμη: Προφανώς, η επιλογή της ημερομηνίας - 17 Νοεμβρίου - ήταν συμβολική. Ο ποιητής ήθελε να πει ότι, εκτός από τα σαθιαρίσματα των αριστερών και τους - κρατικής οργάνωσης - επιτάφιους με υπόκρουση τον εθνικό ύμνο, υπάρχουν και τα πραγματικά ζητήματα του ταξικού ανταγωνισμού. Που αν είχαν επέττειο, θα ήταν παράνομη. Άντε και του χρόνου!"
(αντιφασίστες / αντιφασίστριες)

οδομαχίες σε απεργία
οικοδόμων,
φωτό απ' την εφημερίδα
Μεσημβρινή, 13/4/67

ΕΚΑΤΟ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑΝ

43 άπεργοί συνελήφθησαν με επικε-
φαλής την οργανωτική επιτροπή

βήμα, 13/4/67

Η ταξική πάλη στην ελλιάδα των 60's (και το γιατί η χούντα δεν ήταν υπόθεση μιας χούφτας "τρελαμένων")

Στη δεκαετία του 60, δυναμικό κομμάτι της ελληνικής αστικής τάξης ξεκινά την προσπάθεια να διευρύνει τη βάση του κεφαλαίου της μέσα απ' την ένταξη του στο διεθνή επιχειρηματικό κύκλο. Σαν αποτέλεσμα, ο εγχώριος καπιταλισμός παρουσιάζει αηματογήνη ανάπτυξη με τα εξής χαρακτηριστικά: εσωτερική μετανάστευση και προλεταριοποίηση αγροτικών πληθυσμών, αστικοποίηση, εκβιομηχάνιση. Οι εξελίξεις αυτές οδήγησαν με τη σειρά τους στην ανάδυση νέων προλεταριακών υποκειμένων. Η δίνη της νέας ταξικής έκρηξης είχε στον πυρήνα της το βιομηχανικό προλεταριάτο, τους οικοδόμους και τους φοιτητές, που με απεργίες, διαδηλώσεις και (συχνά αιματηρές) συγκρούσεις, σαρώνουν κάθε κατεστημένη βεβαιότητα. Ενδεικτικό είναι πως μέσα σ' ένα χρόνο ('62-'63) διηλεκσιάζονται οι χαμένες ώρες δουλειάς λόγω απεργιών.

Οι συγκρούσεις της περιόδου κορυφώθηκαν τον Απρίλη του '67 με τη ντόπια αστική τάξη να αισθάνεται απειλημένη και απ' τις επικείμενες, τότε, εκλογές του Μαΐου. Αν και η εργατική τάξη είχε, ήδη, αρχίσει ν' απορρίπτει την ορθοδοξία της παραδοσιακής αριστεράς, το δεξιό κόμμα της ΕΡΕ στα σίγουρα δε θα συγκέντρωνε το πλειοψηφικό ποσοστό. Έτσι, η λύση του πραξικοπήματος αναδεικνυόταν σαν ιδανική: αποτελώντας το μακρύ χέρι της αστικής τάξης, οι συνταγματάρχες κατέλαβαν την εξουσία απαλλοτριώνοντας την πρώτη απ' την επισφαλή θέση της.

Ο βασιλιάς Κεφάλαιο και οι αντιφάσεις του (ή γιατί ο "ηρωικός λαός" δεν έριξε τη χούντα)

Με την έλευση της χούντας λοιπόν, η αστική τάξη πραγματοποιούσε δύο βασικές

επιδιώξεις. Απ' τη μία να καταπνίξει τις ταξικές αντιστάσεις και απ' την άλλη να προσηκύσει επενδυτές. Και πραγματικά, η πρώτη πτυχή είχε (προσωρινά) επιτευχθεί: Ησυχία, Τάξη και Ασφάλεια επικρατούσε στη χώρα, με τα δυναμικά κομμάτια της εργατικής τάξης να βρίσκονται στο καναβάτσο και την υπόλοιπη ντόπια κοινωνία να σφυρίζει αδιάφορα (αν όχι να επικροτεί φανερά). Η δεύτερη, όμως, πτυχή εμφάνιζε δυσκολίες.

Η χούντα αποδεικνυόταν σπάταλη κάνοντας αντιπαραγωγικές επενδύσεις, στήνοντας πανηγύρια προς τιμήν της, χαρίζοντας τ' αγροτικά χρέη, προμοδώνοντας την εσωτερική αριστοκρατία και τους μπάτσους της. Απαξιώνοντας, έτσι, σταθερά το εθνικό κεφάλαιο. Και το κομμάτι των αστών που την είχε, αρχικά, στηρίξει άρχιζε να δυσφορεί.

Νιώθοντας πως βρίσκεται σε δυσμενή θέση, η χούντα διόρισε την κυβέρνηση Μακεζίνη που υιοθέτησε ένα "φιλελεύθερο" προφίλ, η βασικότερη πτυχή του οποίου ήταν η - εκ μέρους της χούντας - υπόσχεση εκλογών και σταδιακή επιστροφή στον κοινοβουλευτισμό. Η οποία και θα επέτρεπε στο κεφάλαιο να βρει διέξοδο. Ο Νοέμβρης του '73, όμως, δε βρήκε την αστική τάξη αντιμετώπιση μόνο με μια σπάταλη χούντα. Ένα εκρηκτικό (αν και μειοψηφικό) κομμάτι εργατών και νεοελαίων έδειχνε ικανό να μεταφέρει στο εξωτερικό μια εικόνα αστάθειας που στα σίγουρα δε θα προσέλκυε πολλούς επενδυτές. Οπότε το πραξικόπημα έπρεπε να λήξει.

Βέβαια, το κύκνειο άσμα της "αναίμακτης επανάστασης" έπρεπε να καθυστερήσει λίγο ακόμα. Οκτώ μήνες συγκεκριμένα.

Χοπ, χοπ κοίτα ένα μαγικό! (Το "κυπριακό" και το αθηναίο πέρασμα στη δημοκρατία)

Το Κυπριακό ήταν στην ημερήσια διάταξη της εγχώριας πολιτικής ζωής δεκαετίες πριν φτερουγίσει το πουλί της χούντας. Επί τροχάδην αναφέρουμε: Όταν στα τέλη των 50's έφυγαν οι Άγγλοι απ' το νησί, δόθηκε

Σάν υπεύθυνη Συντονιστή. Έπιση. Άγωνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη γενοκτονία και το λαό τις άμηνιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πραχτόρων της να διαστρέψουν, απ' την αρχή της με γαλειώδικης εκδήλωσής μας του Πολυτεχνείου, τη πορεία και το περιεχόμενό της. Καταγγέλλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολυτεχνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατορικό σχέδιο των Ρουφγάλη-Καραγιαννόπουλου, με βάση τις έντολές του αυταρχισμένου τώρα τέως πρωτοδιευθυντή Παπαδόπουλου και της αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλλουν με κάθε μέσο τρομποντισμού και προβηκατίας γελοία και άναρχα συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις.

*Σημ. απ' το 8ο φύλλο της εφημερίδας
Πανσπουδαστική, Γενάρης/ Φλεβάρης 1974

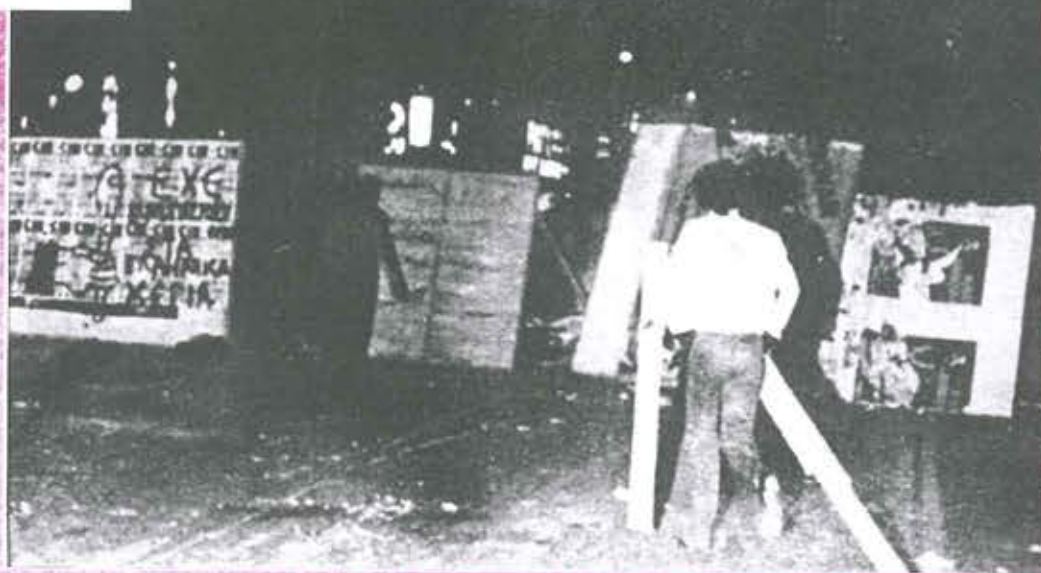

στους
κύπριους ένα σύνταγμα που όμως δεν ταίριαζε με τις ελληνικές ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες: αναγνώριζε την "ισοτιμία" των τουρκοκυπρίων. Οπότε ο ορθόδοξος φονταμενταλιστής παπάς Μακάριος, ηγέτης του κυπριακού κράτους, παραβίασε με ένοπλες φασιστικές ομάδες το εν λόγω σύνταγμα ('63) και στρίμωξε τους τ/κ σε "θύλακες".

Το πράγμα στράβωσε όταν ο Μακάριος κατάλαβε πως οι "δυναμικές" του ενέργειες δε θ' ακούγονταν καλά διεθνώς με τους στρατόκαβλους να 'χουν πάρει την εξουσία στην Αθήνα. Επιπλέον, οι Τούρκοι είχαν κι αυτοί αντιληφθεί τη γεωστρατηγική σημασία του νησιού. Οπότε κάθε προσπάθεια πλήρους ελληνοποίησης της Κύπρου θα οδηγούσε σε πόλεμο που κανείς δεν ήθελε. Αυτό που έπρεπε να γίνει ήταν να μοιραστεί δίκαια και ιμπεριαλιστικά το νησί. Η χούντα ανέλαβε τη βρώμικη δουλειά. Και υποχρεώθηκε να τα βγάλλει πέρα "τώρα που γυρίζει", δηλαδή πριν οθολοκληρωθεί η ελεγχόμενη μεταβίβαση της εξουσίας (η οποία για τους λόγους που προαναφέραμε ήταν κοντά).

Έτσι, στις 18/11/73, συμπτωματικά την ημέρα που τα νεκροτομεία της Αθήνας ξεφορτώνονταν δοχοφονημένους απ' το στρατό και την αστυνομία, ο δεξιός πολιτικός Ευάγγελος Αβέρωφ (που αποτελούσε τη "γέφυρα" μεταξύ των συνταγματάρχων και των

οδοφράγματα από τις μέρες της εξέγερσης.
Το "γκράφιτι" με το ρόπαλο αριστερά γράφει:
"έχε εμπιστοσύνη στα ελληνικά χέρια"

ΕΝΑΣ ΜΠΑΤΣΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ: "ΗΜΟΥΝ ΚΙ ΕΓΩ ΕΚΕΙ" (ή γιατί ο Λαλιώτης δε χώθηκε στα μπάχαλα)

Το χρονικό της εξέγερσης (σε περίληψη)
απ' το περιοδικό "Σαμποτάζ" #7/8

τετάρτη 14 νοέμβρη

Το μεσημέρι η αστυνομία προκαλεί συγκεντρωμένους στο πολυτεχνείο και αρχίζουν μικροσυμπλοκές. Στο άκουσμά τους, μια διαδήλωση 1500 ατόμων (ακροαριστερών και πέρα) ξεκινάει απ' τη νομική για το πολυτεχνείο - αλλήλ χτυπιέται απ' τους μπάτσους. Οι μισοί καταφεύγουν στο ΕΜΠ κι ενώνονται με τους εκεί συγκεντρωμένους (Να όμως τι γνώμη είχε η ΚΝΕ για τους καταληψίες (*βλ. Σημ.)). Στις 12 μ.μ. κλείνουν οι πόρτες και αρχίζει η οργάνωση της κατάληψης από 3000 άτομα. Οι εργάτες / εργάτριες κάνουν χωριστή συνέλευση που η ορθόδοξη αριστερά προσπαθεί να διαλύσει: "εμείς δεν κρατάμε φτυάρι αλλήλ μοιύβι. Αν θέλετε να κάνετε κατάληψη να πάτε στην εργατική εστία"...

πέμπτη 15 νοέμβρη

Η χούντα, ωστόσο, δεν επεμβαίνει ελπίζοντας πως οι "πολιτικοί" θα εκτονώσουν την κατάσταση. Και πραγματικά, όπως επιβεβαιώθηκε δημόσια απ' τον Αθαγόνο το '75, τη νύχτα της 15/11 γίνεται σύσκεψη της αριστεράς με θέμα τη διάλυση της κατάληψης! Σ' αυτήν συμμετείχαν εκπρόσωποι του ΚΚΕ και του ΠΑΚ (ΠΑΣΟΚ) και ανάμεσα σ' άλλους οι Μαντζουράνης (γνωστός απ' το σκάνδαλο Κοσκωτά), Λαλιώτης και Τσούρας (προϊστάμενος της ΚΥΠ επί ΠΑΣΟΚ). Ήταν όμως αργά: το βράδυ της 15/11 η κατάληψη δεν είναι καν φοιτητική.

παρασκευή 16 νοέμβρη

Στις 10 π.μ. 500 οικοδόμοι κι εκατοντάδες μαθητές μπαίνουν με διαδήλωση στο πολυτεχνείο. Νέα προσπάθεια της αριστεράς να διαλύσει την κατάληψη αποτυγχάνει καθώς

μειοψηφεί στη συντονιστική επιτροπή, ενώ απορρίπτεται και πρότασή της ν' αποτελέσει αίτημα της κατάληψης η συγκρότηση κυβέρνησης εθνικής ενότητας (!!!) Στις 6:30 αρχίζουν οι πρώτες συγκρούσεις στην Κλαυθμώνος με περισσότερους από 150.000 προβοκάτορες να έχουν καταλάβει το κέντρο. Στις 8:30 οι δύο πρώτοι απ' αυτούς πέφτουν νεκροί από αστυνομικά πυρά. Διαδηλωτές καταλαμβάνουν τη νομαρχία στην αιάδου ενώ πολιορκούνται τα υπουργεία παιδείας, γεωργίας, δικαιοσύνης, κοινωνικών υπηρεσιών, δημόσιων έργων. 1500 εργάτες ανεβαίνουν την Πειραιώς και με το σύνθημα "Κάτω το κεφάλαιο!" επιτίθενται σε υποκαταστήματα της Τράπεζας Πίστεως. Στις 11:30 οι εξεγερμένοι ελέγχουν όλο το κέντρο, από Αλεξάνδρας και Πειραιώς μέχρι Αριστοτέλους. Τα μεσάνυχτα, 15.000 προβοκάτορες ξεκινούν διαδήλωση απ' την Αλεξάνδρας και συγκρούονται θυσασμένα με την αστυνομία, που υποχωρεί αφήνοντας στο χώρο των συγκρούσεων καπέλα και γκλόμπες...

Σάββατο 17 Νοέμβρη.

Στις 1:15 τα τανκς έχουν φτάσει στην πατησίων. Μερικοί προβοκάτορες φτιάχνουν ισχυρές μοιλωτώφ για να τ' αντιμετωπίσουν αλλήλ τα μεγάφωνα του πολυτεχνείου μεταδίδουν "παιδιά μη ρίχνετε τίποτα εναντίον τους. Να τους υποδεχτείτε με τη φράση - αδέρφια μας φαντάροι - "(!!!) Στις 3:00 ένα τανκ κατεβάζει την κεντρική πύλη. Μπάτσοι και Λοκατζήδες αντιμετωπίζονται σε μάχες σώμα - με - σώμα. Οι μπάτσοι πυροβολούν και δεκάδες πέφτουν νεκροί. Στις 7:30 αρχίζουν νέες διαδηλώσεις κυρίως από οικοδόμους. Οδοφράγματα στήνονται στην πατησίων και στην Αλεξάνδρας, ενώ έξω απ' τον ΟΤΕ 4.000 προβοκάτορες προσπαθούν να καταλάβουν το κτίριο στο οποίο είναι οχυρωμένη η αστυνομία. Στις 11:00 κηρύσσεται στρατιωτικός νόμος αλλήλ οι συγκρούσεις θα κοπιάσουν το βράδυ...

πολιτικών

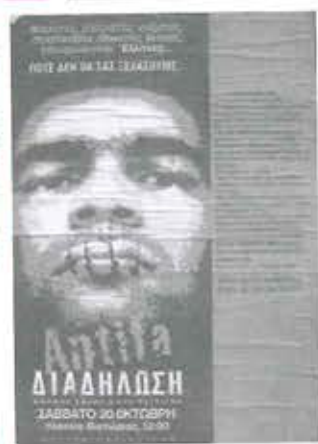
διαδόχων τους) έφυγε απ' την Αθήνα για τη Ρώμη. Για να συμμετάσχει σαν "ανεπίσημος" εκπρόσωπος τόσο της χούντας όσο και του Καραμανλή, σ' ένα σεμινάριο του "Κέντρου Μεσογειακών Σπουδών" με τίτλο: "Διερεύνηση των προοπτικών για την επίλυση του κυπριακού προβλήματος".

Σ' αυτό, επιπλέον, συμμετείχαν οι: Γλαύκος Κληρίδης (δεξί χέρι του Μακάριου), Ραούφ Ντενκτάς (ηγέτης των αποκλεισμένων τ/κ), Δ. Μπίτσιος (Υπ. Εξωτερικών στην πρώτη караμανλική κυβέρνηση μετά τη χούντα), ο τούρκος καθηγητής Αϊντίν Γιαχταίν, ο Σάιρους Βανς (πρώην υφ. άμυνας και αργότερα υπ.εξ. των ΗΠΑ) και άλλοι. Δεν ήταν όποιοι κι όποιοι. Στο συνέδριο, λοιπόν, αυτό ο Αβέρωφ πρότεινε την κατάργηση του (ήδη παραβιασμένου) συντάγματος και τον διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων ώστε ν' αποφευχθεί μια ελληνοτουρκική κρίση. Πάνω σ' αυτό το μοτίβο ο Σ. Βανς πρότεινε πως ο καλύτερος τρόπος για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο θα ήταν πρώτα η στρατιωτική επέμβαση των ελλήνων στην Κύπρο και ύστερα η "εξισορροπητική" επέμβαση των τούρκων.

Μία μέρα μετά την επιστροφή του Αβέρωφ έγινε το "πραξικόπημα - στο - πραξικόπημα" του Ιωαννίδη. Και 8 μήνες μετά, το καλοκαίρι του '74, η "επιχείρηση Κύπρος". Η χούντα "έλυσε" το κυπριακό για λογαριασμό της ελληνικής δημοκρατίας και ύστερα της παρέδωσε τα κλειδιά της εξουσίας.

ΑΝΤΙΦΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

μνήμης ενάντια στον ρατσισμό,
20/10/07

Τα πριν

Όχι δεν τη βρίσκουμε να ξυπνάμε από τα άγρια χαράματα για να μοιράσουμε προκηρύξεις σε σχολεία σε όλη την Αθήνα και μετά να τρέχουμε (κάποιοι) στις δουλειές μας για να μας βρίσει το αφεντικό που αργήσαμε. Ή να γυρνάμε στους δρόμους για τα μοιράσματα τα απογεύματα και τα Σάββατα.

Όχι δεν τη βρίσκουμε να γυρνάμε πάνω κάτω τους δρόμους μες στο κρύο με τους κουβάδες και τις κόλλες, να γινόμαστε σκατά, να κουραζόμαστε, και να μανουριαζόμαστε με τον κάθε караγκιόζη μικροαστό μου θεωρεί την

καθαριότητα του τοίχου του μαγαζιού του ως ύψιστη αξία, για να κολλήσουμε τις αφίσες που καλούν στη διαδήλωση.

Όχι δεν μας αρέσει να τσακίζομαστε τα βράδια και να γυρνάμε να γράψουμε συνθήματα για την διαδήλωση.

Θα σας πούμε όμως και την κρυφή αλήθεια... Γκρινιάζουμε γιατί είμαστε γκρινιάρηδες και τίποτα άλλο... Όχι μόνο μας αρέσει, την καταβρίσκουμε.

Τη βρίσκουμε να πηγαίνουμε στα σχολεία να μιλάμε με μαθητές γιατί είναι ωραία να συζητάς τις απόψεις σου με ανθρώπους σαν και εσένα να βλέπεις πως δεν είσαι μόνος αλλά και να δείχνεις πως κανένας δεν είναι μόνος απέναντι στα κάθε είδους καθάρματα αυτού του κόσμου. Και είναι ωραία όταν όλα αυτά γίνονται εν θερμώ, όταν διαταράσσεται η γαμημένη ομαλότητα αυτής της κοινωνίας... Στην είσοδο του σχολείου κάτω από τα βλέμματα των καθηγητών... στους δρόμους την ώρα που ο άλλος τρέχει για να προλάβει τις δουλειές του.

Μας αρέσει να βλέπουμε στους δρόμους τα συνθήματα και τις αφίσες μας, μας αρέσει γιατί βλέπουμε πως οι δρόμοι όμα οργανωθούμε είναι δικοί μας, μας αρέσει γιατί ακόμη και αν κουραζόμαστε πάντα βρίσκουμε και την ευκαιρία να σβήσουμε κανα αναπαθητικό σύνθημα ή να σκίσουμε κανα αντιπαθητικό αυτοκόλλητο και πιστέψτε μας οι τσίτες που τρώμε όταν τα βλέπουμε, μπορούν να μας κάνουν και στην Θεσσαλονίκη να πάμε με τα πόδια. Στο κάτω κάτω σε ποιόν ανήκουν οι δρόμοι; Σε εμάς βέβαια και σίγουρα όχι σε κανένα ανεγκέφαλο-φασίστα-παρακρατικό... και αυτό είμαστε έτοιμοι να το παλέψουμε.

Και ξέρουμε πως μια διαδήλωση δεν είναι κάποια λειψά στο δρόμο και πάει αυτό ήταν, όποιος το είδε το είδε. Διαδήλωση είναι οι σχέσεις μας, οι δράσεις μας, η ιστορία μας. Και αυτό δεν θα μείνει τοίχος για τοίχο που να μην το δείχνει. Σιγά μην βαρεθούμε, στην τελική μόνοι μας κάνουμε ό,τι κάνουμε.

Τα γιατί

Η 4η Σεπτεμβρίου του 2004 ήταν μια πολύ σημαντική ημέρα για εμάς και σίγουρα δεν πρόκειται να την ξεχάσουμε τόσο εύκολα.

Η 4η / 09 έχει μια ιστορία που ξεκινά πολύ πιο πριν... είχε φασίστες που αλωνίζανε, είχε τον εθνικό κορμό να ζητά πόλεμο προς όλες τις πλευρές των συνόρων. Είχε έλληνες παροστρατιωτικούς να σηκώνουν την ελληνική σημαία στην κατεστραμμένη Σρεμπρένιτσα και την Ελλάδα να φωνάζει χαρούμενη.

Είχε μετανάστες να κρέμονται από σκαλωσιές για ένα κομμάτι ψωμί, και συχνά να πέφτουν και να τσακίζονται, και συχνά να απελαύνονται πριν το πάρουν και αυτό. Είχε κανίβαλους βλάχους με κοραμπίνες που σκότωναν μετανάστες γιατί "τους κλέψανε ένα καρπούζι", είχε χωριά που ξεσηκώνονται γιατί οι "βρωμοαλβανοί" τους πείραξαν τις γυναίκες. Είχε γυναίκες να βιάζονται δεμένες στα κλωόμπαρα για 10ευρα. Αλλά είχε και βλέμματα στα λεωφορεία και αγγελίες για δουλειές και σπιτία με σημειώσεις "μόνο για έλληνες".

Και λίγο πιο πριν είχε ολυμπιάδες χτισμένες στις πλάτες των μεταναστών, γιούρο, γιουροβίσιοι, εθνική ανάταση, σημαίες στα μπαλκόνια και τα μπλουζάκια.

Τη νύχτα της 4ης Σεπτεμβρίου νεοναζί αγκαλιά με μικροαστούς μετά την ποδοσφαιρική νίκη της Αλβανίας επί της Ελλάδας, βγήκαν και με την ανοχή της αστυνομίας επιτέθηκαν και χτύπησαν αυτούς που τόλμησαν να ξεχάσουν πως στην Ελλάδα η θέση τους είναι στη δουλειά, χωρίς μισθό, χωρίς αντιρρήσεις, με το κεφάλι κάτω. Επίσημος απολογισμός 300 τραυματίες και 1 νεκρός (και το τονίζουμε πάντοτε αυτό το "επίσημος" γιατί σίγουρα είναι πολύ παραπάνω).

Η 5η Σεπτεμβρίου μας βρήκε τους περισσότερους μουνδιασμένους. Προφανώς για να φτάσουμε ως εδώ δεν είχαμε κάνει αρκετά, δεν τα είχαμε κάνει σωστά. Και είπαμε πως αυτά δεν θα τα ξεχάσουμε και πως θα οργανωθούμε ενάντια στους ναζί αλλά και ενάντια στον διάχυτο κοινωνικό φασισμό.

Για αυτό διαδήλωση μνήμης της 4ης Σεπτεμβρίου, γιατί δεν πρόκειται να ξεχάσουμε το μίσος μας απέναντι σε κάθε φασίστα, κανίβαλο, αφεντικό, μικροαστό, βαρεμένο καθηγητή. Απέναντι σε κάθε έναν που ιεραρχεί βίαια τις ζωές μας.

Για αυτό διαδήλωση μνήμης της 4ης Σεπτεμβρίου,

Απολογισμός

Το είχαμε πει στην προσυγκέντρωση της διαδήλωσης ότι μετά από κανα δυο μέρες θα βρισκόμασταν για να πούμε πως μας φάνηκε. Λοιπόν, έγινε κι αυτό, μαζευτήκαμε και τα είπαμε όλοι μαζί, με αντιφασίστες και αντιφασίστριες από τις γειτονιές. Και όπως είναι γνωστό, είναι πάντα αναζωογονητικό να βλέπει ο ένας τον άλλο, να λέει τους προβληματισμούς του και να ακούει τους άλλους, ειδικά σε αυτή την εποχή της μοναξιάς.

Πολλοί και πολλές ήταν αυτοί που είπαν ότι νιώθουν μόνοι τους στη γειτονιά τους. Γιατί είναι λέει "μόνο" πέντε, ή "μόνο" δέκα. Γιατί "οι περισσότεροι δεν ενδιαφέρονται παρά μόνο για να περάσουν καλά". Μήπως όμως δεν είναι αυτή η ουσία του καπιταλισμού σήμερα; Ο καθένας μόνος του και να περνάει καλά μέσα στη βλακεία που μόνο η μοναξιά μπορεί να γεννήσει; Σύμφωνα: "Ο καθένας μόνος του" είναι το σύνθημα που γράφουν τα ψηλότερα καπιταλιστικά λάβαρα, είναι το σύνθημα της εποχής μας.

Από την άλλη όμως, πρέπει να αναγνωρίσουμε κι ένα άλλο. Ότι η μοναξιά, και ο φόβος και η βλακεία έχουν μια αφετηρία: Τη δική μας σιωπή. Αν ο καθένας μένει σιωπηλός και περιμένει από τους άλλους να μιλήσουν, αν ο καθένας κι η καθεμία μας υποτάσσεται στη μαλακία που δέρνει τους πολλούς, δεν είναι αναμενόμενο κανείς να μη μιλάει, δεν είναι αναμενόμενο να καταλήγουμε από κει που ξεκινήσαμε, "ο καθένας μόνος του και να περνάει καλά"; Χωρία το άλλο: Από που κι ως που δηλαδή είναι λίγοι οι πέντε, ή οι δέκα, ή οι τρεις; Δεν θα πούμε παραδείγματα με ακόμη λιγότερους που φέρανε τα πάνω κάτω, όχι σε μια γειτονιά, αλλά σε ολόκληρη χώρα, ούτε θα κάνουμε προσθέσεις 5 και 3 και 8 και 7 και 11 πόσο κάνει. Θα πούμε μόνο ότι εμείς εδώ είμαστε. Έχουμε βρεθεί πεντάδες κι εξάδες και δεκάδες και όσο να πει κανείς κάτι κάνουμε. Και θα συνεχίσουμε. Όχι μόνοι μας, αλλά ο ένας με τον άλλο κι όλοι μαζί.

Όσοι ήρθαν στην κουβέντα το ξέρουν ήδη...

γιατί πιστεύουμε πως η ημέρα αυτή, αυτό δεν ήταν "πάει και έγινε και άντε να το ξεχάσουμε, μια κακή στιγμή". Οι συνθήκες που τη γέννησαν είναι η καθημερινότητα της Ελλάδας. Δεν είναι μνήμη είναι επίθεση στο μέλλον.

Γιατί κίνημα χωρίς μνήμη είναι κίνημα χωρίς προοπτική.

Προφανώς έχουμε πολλή δουλειά ακόμη.

Τα πως

Έχουμε ένα σχέδιο στο μυαλό μας για το πως βρισκόμαστε στο δρόμο. Το σχέδιο αυτό περιλαμβάνει αμυντικούς εκ πρώτης όψης σχηματισμούς: πλαϊνά πανά και κάθετες εσωτερικές αλυσίδες, εξοπλισμό: κράνη, σημαίες, μαλός κλπ. Και σίγουρα δεν πάμε με τα χέρια στις τσέπες, φωνάζουμε συνθήματα.

Δεν είμαστε φεταχιστές κάποιου σχηματισμού. Και δεν είναι κάποιου είδους "κινηματική χορογραφία", είναι η υλική έκφραση των πολιτικών μας σχέσεων και της αυτοοργάνωσής μας.

Οι διαδηλώσεις δεν είναι περίπατος, δεν είναι βόλτα, δεν είναι κάποια τυχαία συνάντηση ανθρώπων. Οι διαδηλώσεις είναι η επίδειξη της συλλογικής μας δύναμης. Οι διαδηλώσεις είναι επίδειξη της δύναμης του συλλογικού μας λόγου. Διαδήλωση σημαίνει ότι "ναι ρε, έτσι έχουν τα πράγματα, τώρα όμως ο δρόμος είναι δικός μας και εμείς θα τον ορίζουμε για όσο κρίνουμε". Στις διαδηλώσεις μας δεν χωράνε φασίστες, μπάτσοι, και αφεντικά, αντίφα διαδήλωση σημαίνει είμαστε εδώ με την συλλογική αυτοοργάνωση.

Για αυτό είπαμε και πιο πάνω "εκ πρώτης όψης αμυνικά" γιατί ο τρόπος που κατεβαίνουμε στο δρόμο θα είναι ίδιος είτε οι μπάτσοι είναι κοντά μας είτε όχι. Και αυτό γιατί, πρώτον το κράτος δεν σε βλέπει όταν είσαι στο δρόμο μόνο όταν βάζει καναν ένστολο από δίπλα, τα κράτος σε βλέπει διαρκώς και αν δει πως έχει, θα σε αφήσει να παίζεις όσο δεν ενοχλείς και μετά θα σε τσακίσει. Βέβαια και εμείς έχουμε πολύ

δρόμο μπροστά μας. Και δεύτερον, το είπαμε και θα το ξαναπούμε, διαδήλωση σημαίνει πως είμαι στον δρόμο και τον διεκδικώ για δικό μου. Διαδήλωση σημαίνει πως σου αρέσουμε, δεν σου αρέσουμε εμείς, θα είμαστε εκεί να δείχνουμε τι πραγματικά είμαστε. Εξάλλου αντίφα σημαίνει επίθεση. Ακόμα και όταν δεν συμβαίνουν γεγονότα που να τραβάνε δημοσιογράφους, οι διαδηλώσεις μας είναι πάντοτε σε επίθεση στην ομαλότητα αυτής της κοινωνίας. Πόλωση.

Και τι έγινε τελικά μεταξύ Ομόνοιας και Βικτωρίας 12 με 3 στις 20/10;

Και να λοιπόν που μαζευτήκαμε όλοι στην πλατεία Βικτωρίας κατά τις 12 με αυτά πάνω κάτω στα κεφάλια μας. Η πλατεία περιφρουρούνταν, έπαιζε μουσική και διαβάζονταν κείμενα από την μικροφωνική που είχε στηθεί, ενώ μοιράζονταν κείμενα και γράφονταν συνθήματα στους γύρω τοίχους.

Καμιά ώρα μετά κατεβήκαμε στο δρόμο καμιά 400 άτομα, εργάτες, φοιτητές, μαθητές, πανκ, χιπχοπ, τρελαμένοι, μαχητικοί αντιφασίστες. Πιασμένοι σε κάθετες αλυσίδες και πλαϊνά πανά, αυτοπεριφρουρούμενα και αυτοοργανωμένα γνωρίζοντας όλοι πως αυτή είναι μια δουλειά που μας αφορά όλους. Διαδηλώσαμε φωνάζοντας συνθήματα με παλμό σε όλη τη διαδρομή, από Πατησίων μέχρι την Ομόνοια και από εκεί μέσω 3ης Σεπτεμβρίου επιστροφή στην πλ. Βικτωρίας απ' όπου αποχωρίσαμε χωρίς προβλήματα.

Η αστυνομική παρουσία ήταν έντονη, αλλά αποτραβηγμένη πιο πίσω.

Θα τα ξαναπούμε με όλους στους δρόμους και με ακόμη περισσότερους.

Και τι έγινε που το τελικό 20λεπτο μας έπιασε η βροχή τελικά;

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ
8/12/07

17 χρόνια τώρα

από τότε που οι μετανάστες ήρθαν μαζικά στην Ελλάδα (κυρίως από την Αλβανία), αποτέλεσαν μια κοινωνική ομάδα η οποία έχει πάρει μια πολύ συγκεκριμένη θέση μέσα στην ελληνική πραγματικότητα. Χι αυτή είναι ο στόχος του άρθρου. Μια θέση εγγυητής της οποίας είναι η εύρυθμη συνθήκη απομόνωσης και βίας, με απλή λόγια ρατοισμός

17 χρόνια τώρα η πραγματικότητα που διωννύει οι μετανάστες καθορίζεται από τις διαδρομές στο σύνορο. τους πηγμούς σε σιγά και κίτρινο, μέσα σε ασφυκτικό που περνάνε στα ψυλά μονόδρομα οι φεταχιστές που γεννιούνται, ανελέητο κυνηγητό και σπρώξιμο από τα ένστολα γαστρονόμα που φτάνει πόλες, κυρία και κίτρινα, διαδρομές μεταναστών στα μπουρδέλα, από ταπεινά και πολλές φορές απλήρωτη εργασία σε κάπνισμα, όπως οικοδομές και κιάφες. Με πραγματικότητα που σπινταίνεται από τους κριτικούς φορείς και τα ΜΜΕ παύοντας πάνω απ' αυτά για παραπονετικούς μπάτσους και ασφαλεία αλλά και στο στερεότυπο του "μπαλάνε όποτε ελληνικά" εγκληματίας. Μια πραγματικότητα που απαρτίζεται και συντηρείται από συμπαφίρες και αντιναζιστικά υποκείμενα και όπως σπινταίνε στους μετανάστες, που ξεκινούν από περιφερειακά θέματα στο ζήτημα και περιθωριοποιούνται με και μαλάκι παγκόσμιο με τίτλο και θα λογοκρίνουν από τους ελληνόφωνους - τα γαυρόνια δαλάκι που τους λένε η σπιά, αλλά θυμίζουμε μπόλα φράσος και ελληνόφωνη τσοχλανά. Υποκείμενα και δια στην οποία μεταναστεύει είναι ότι αυτοί που τους κοιτάζουν τα κράτη από τα κάθε είδους παραδοξία τους, η μικροβιοκτονία τους, η πρωτοκαριακή αίσθησή τους και ο φόβος της αλληλίας τους.

Εδώ και έξι χρόνια

το Αλγανιστάν, στο όνομα της αντιμεταναστευτικής προέ

εστιας, αποτελεί πεδίο μάχης στο οποίο μαζί με άλλα δυτικά κράτη έχει στείλει η κυβέρνηση της και η Ελλάδα. Τα κράτη όμως δε κινούν σκοπίες, αλλά ταίζουν σφαίρες και πουλάει προστασία σε απείρη μεγάλος γεωπολιτικός σπασμός. Μηροστά στο ξεπασμά σπασί του το Αλγανιστάν το ζορι οι Έλληνες -και οι παπινί- κατεβήκαν στους δρόμους για να διαδείξουν τη αλληλεγγύη τους στα δεκταζόμενα αφγανικά παιδιά.

Όταν όμως οι μετανάστες του παλμού αυτού πληρώσαν τον κανόνι, τόσο κινεί η τους έλπι πως από τα παράθυρα σου, οι μάχες επάνω, κι έτσι εμείς κινάδα ανέμους κι είναι πρόβλημα στα μάτια πολλών πατριωτών. Ήταν άραγκας και ενόχληση. Τα επικρατήματα δεν αλλάζουν... ο αφγανός θεωρείται κίτρινο, σπινταίνε για την δημόσια υγεία και ασφαλεία, δοκίμασε σε εθελικά, καλύτεροι πατριωτικά και γενικώς αναβεί τα λιν άπια τους. Ενυμνεί το ντόπι ακατέλετο νομάδες, τόπικά μπε, απάτοι, παραδότες, ιδιοκτήτες, "φίλησκα" πολιτες, έναν ένα πρόβλημα που λεγεται αφγανός και όπινυν κύση.

Όλοι αυτοί έχουν μιλήσει πολύ και θα συνεχίσουν να μιλάνε. Δεν πρόκειται να σταματήσουν όμως, όσο εμείς σιωπούμε. Όλες και όλοι εμείς που δεν γουσταρούμε με την σβλήττα αυτού του κόσμου και διαρρήκαμε την ανοχή, τη σπιά και τη "εγώ κοίταω τη δουλειά μου". Όλες και όλοι εμείς που δε γουσταρούμε το σύστημα αυτό που θέλει τις ζωές μας εφραρημένους σε ανώτερης και κατώτερης, αλλά νομίζουμε με ότι είναι καιρός να οργανώσουμε τις απαντήσεις μας, να βρεθούμε, να πράξουμε με και να αρνηθούμε τα αυτονόητα, κόνοντας ξεκάθαρο πως ήρθε η σειρά μας

Γι' αυτό και διαδηλώνουμε!!!
το λίσος μας για τους ρατσιστές κίτρι-έλληνες
την αλληλεγγύη μας στους μετανάστες

12.00 π.μ. ΟΛΗ Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ 8/12

μήπως είναι λίγο φασίστες;

η κρυφή άρση δεξιά στην Ελλάδα και διεθνώς

εξέλιξη στην πατριωτική αντοχή

μπαρζούκας στο Αφγανιστάν

Προσοχή προσοχή! Θα κά-
νουμε αποκάλυψη! Η Ελλά-
δα έχει στρατό στο Αφγα-
νιστάν από το 2002, δηλαδή πέντε ολόκληρα
χρόνια!

Αλλά μέχρι στιγμής, οι μισθοφόροι συμπατριώτες
μας που έχουν πάει εκεί, δεν κάνουν τίποτα! Μόνο
βοηθάνε να χτιστούν γεφύρια, να ανοίξουν δρόμοι,
να δουλέψουν τα νοσοκομεία και να διανεμηθεί η
ανθρωπιστική βοήθεια στους πεινάλες. Τα καθίκια,
στην πραγματικότητα δεν είναι στρατός, είναι αργό-
μισθοι του ελληνικού δημοσίου! Για να καταλάβετε,
λίγο ακόμα, και για να πας στο Αφγανιστάν θα έδι-
νες ΑΣΕΓ!

Πάλι καλά όμως, τα πράγματα αλλάζουν, και το Υ-
Πουργείο ΑΜύνης ανακοίνωσε ότι εντός ολίγου, τα
μπουμπουκία στο Αφγανιστάν θα αποκτήσουν
και μάχιμες αρμοδιότητες [Ελευθεροτυπία
23/10/2007]. Δηλαδή θα μπουν στο πυρωμένο καζά-
νι της μάχης, θα κάνουν ηρωισμούς, θα δείξουν αυ-
ταπάρνηση και θα καλοπεράσουν στα όμορφα αφ-
γανικά υψίπεδα!

Για να σοβαρέψουμε, γιατί το θέμα είναι σοβαρό,
από υποστηρικτικό τμήμα του στρατού κατοχής του
Αφγανιστάν, οι έλληνες θα γίνουν μάχιμο τμήμα

Κείμενο που μας έστειλε ο ανταπο-
κριτής από Πάτρα:

Οργάζουν και πάλι τα δημοσιεύματα
του τοπικού τύπου για το θέμα των αφ-
γανών μεταναστών στην πάτρα. Επιπρο-
σθέτως, αν και γνωστό από παλιά, το ζύ-
λο και το κυνήγι από τους λιμενόμπα-
τσους είναι καθημερινό φαινόμενο.

Σε αυτό το πλαίσιο, στις 8 Νοεμβρίου
λιμενόμπατσος μαχαίρωσε (αλήθεια, από
πότε οι λιμενοφύλακες φέρουν μαχαίρι
ως εξάρτημα της στολής τους;) ανήλικο
αφγανό μετανάστη στο λιμάνι της πά-
τρας, όταν τον βρήκε μέσα σε φορτηγό.

Η λιμενική αρχή ισχυρίζεται ότι ο αφγανός
τραυματίστηκε καθώς πηδούσε τα κάγκελα
του λιμνισιού, αλλά ποιος την πιστεύει. Άλ-
λωστε δεν είναι πρώτη φορά που λιμενοφύ-
λακας τραυματίζει μετανάστη: το φλεβόρη
του 2006 ανήλικος αφγανός είχε δολοφο-
νηθεί πάλι από λιμενοφύλακες αφού έπα-
θε ανακοπή καρδιάς όταν ο δεκαπεντάχρο-
νος ξάδερφός του δέχτηκε όγριο ξυλοδαρ-
μό. Προφανώς η ιστορία επαναλαμβάνεται,
όχι ως μεμονωμένο γεγονός αλλά ως μέρος
της καθημερινότητας των αφγανών μετανα-
στών που φαίνεται να κυνηγιούνται από λι-
μενόμπατσους, μπάτσους, αλλά και περιοί-
κους. Μάλιστα στις αρχές του Νοέμβρη εμ-
φανίστηκε άρθρο στην εφημερίδα που έλε-
γε ότι τραυματίστηκε νεαρός (έλληνας προ-
φανώς) από αφγανούς, επειδή έβαλε φωτιά
σε κιόσκι κοντά στην περιοχή που μένουνε.

του στρατού κατοχής του Αφγανιστάν. Αυτό
στον ντόπιο πληθυσμό μπορεί να μη λέει και πολλά,
λέει όμως στους Αφγανούς! Αυτοί οι ακάριστοι αρ-
νούνται στην πλειοψηφία τους να αντιληφθούν ότι η
χώρα τους δεν είναι κατεχόμενη, αλλά απλώς τη βο-
ηθάμε να πάει μπροστά. Κοιτάξτε να δείτε πως φέ-
ρονται σε όποιον πάει να βοηθήσει τους κατοχι-
κούς:

«Όταν είπα στους συγγενείς μου ότι κατατάχτηκα
στον στρατό, ο θείος μου απείλησε ότι θα με σκο-
τώνε τη νύχτα» εκμυστηρεύεται ο 23χρονος Ρουχό-
λα, στρατιώτης του Εθνικού Αφγανικού Στρατού. Η
οικογένειά του δεν μπορεί να καταλάβει γιατί «εργά-
ζεται για τους ξένους». Οι περισσότεροι από τους
συγκωριανούς του στην επαρχία Κουνάρ, κοντά στα
πακιστανικά σύνορα, που ανήκουν στη φυλή των
Παστούν, υποστηρίζουν τους Ταλιμπάν. «Όταν
παίρνω άδεια κάθε δυο - τρεις μήνες και επισκέπτο-
μαι την οικογένειά μου στο χωριό, δεν φορώ τη
στολή. Αν μάθουν οι συγκωριανοί μου ότι είμαι
στρατιώτης, θα με σκοτώσουν. Η οικογένειά μου
διαδίδει ότι εργάζομαι ως χτίστης στην Καμπούλ». Κά-
ποια στιγμή όμως έγινε το αναπόφευκτο. Οι γεί-
τονες άρχισαν να υποψιάζονται το επάγγελμά του
και ένα πρωί η οικογένεια βρήκε κολημένο στην

Η φυλλάδα δεν λέει κάτι παραπάνω, αλλά
μπορεί να φανταστεί κανείς. Αλήθεια, τι
δουλειά είχε ο νεαρός να βάζει φω-
τιά σε κιόσκι όπου δίπλα μένουν οι
μετανάστες; Για να ζεσταθεί;

Εν τω μεταξύ, οι κάτοικοι της εκεί περιο-
χής εμφανίζονται να λένε ότι, αφού γκρέ-
μισαν οι αρχές τον καταυλισμό τους, οι με-
τανάστες κοιμούνται σε υπαίθριους χώ-
ρους χρησιμοποιώντας στρώματα που βρί-
σκουν στα σκουπίδια. Εμφανίζονται να λέ-
νε ότι κυκλοφορούν ελεύθεροι στην πόλη
και ότι τους κοιτάζουν προκλητικά. Το έ-
γκλημα λοιπόν που διαπράττουν οι αφγα-
νοί κατά τους κατοίκους είναι ότι κοιμού-
νται υπαίθρια (αφού δεν έχουν κάποιο
κλειστό χώρο) και ότι τους κοιτάζουν προ-
κλητικά. Μπορούμε να αναρωτηθούμε από
πότε το κοίταγμα γίνεται συνώνυμο της ε-
γκληματικότητας, αλλά ταυτόχρονα μπο-
ρούμε να είμαστε σίγουροι σε τι είδους
βλέμματα απαντούν τα βλέμματα των αφ-
γανών. Σε βλέμματα γεμάτα υποτίμηση,
βλέμματα που κραυγάζουν ρατσισμό και
βία.

Εν τω μεταξύ, στις 8/12 οι πατρινοί
Contracism κατεβαίνουν σε διαδήλωση
για το θέμα (αφίσα και προκήρυξη σε
άλλη στήλη). Η ύλη κλείνει και δεν θα
έχουμε ανταπόκριση, αλλά θα τα
πούμε στο επόμενο τεύχος...

πόρτα ένα χαρτί που απειλούσε ότι θα τους σκότω-
ναν όλους. «Τώρα πια πηγαίνω στο χωριό μόνο με-
τά τις 6 το απόγευμα, αφού έχει πέσει η νύχτα, και
φεύγω προτού ξημερώσει για να μη με δει κανένας
μάτι. Ενας άντρας από την οικογένειά μου κοιμάται
κάθε βράδυ δίπλα στην πόρτα με το καλάνσκοφ
στο χέρι». [Από ρεπορτάζ της εφημερίδας το Βήμα,
29/10/2006]

Καταλάβετε; Αυτή η οπισθοδρομική κοινωνία
αρνείται να εκπολιτιστεί! Και οι έλληνες μισθοφόροι
με τους λοιπούς σκύλους πρέπει να της δώσουν τα
φώτα του πολιτισμού! Ο καθένας λοιπόν μπορεί να
βγάλει τα συμπεράσματά του, κι εμείς τα δικά μας:

Πρώτον, η Ελλάδα έχει στρατό κατοχής στο Αφ-
γανιστάν

Δεύτερον, μέχρι τώρα αυτός ο στρατός υποστήρι-
ζε τους σκοτωμούς, αλλά τώρα θα αρχίσει να σκο-
τώνει κι ο ίδιος.

Τρίτον, θα αρχίσει να σκοτώνεται.

Με λίγα λόγια, το ελληνικό κράτος, όχι μόνο
βρίσκεται σε πόλεμο, αλλά μπαίνει και πιο χο-
ντρά. Και πως γίνεται και όλοι κάνουν ότι τέτοιο
πράγμα δε συμβαίνει; Ε, από κάτι τέτοια βρήκαμε το
γενικό τίτλο της στήλης...

Ο αρχηγός ΓΕΕΘΑ επισκέπτεται το
Αφγανιστάν και μοιράζει παράσημα,
πιθανότητα για κατασκευή γεφυριού.

Είναι κανείς που δεν πιστεύει ότι υπάρχει
ελληνικός στρατός στο Αφγανιστάν;
Α ναι; Και ποιος άλλος μαλάκας κρεμάει
σταυρουδάκια απ' τους καθρέφτες;

Και πιο πριν, οι απολίτιστοι δεν μπορούσαν με
τίποτα να καταλάβουν ότι άλλο είναι να δρας
υποστηρικτικά προς τους φόνους κι άλλο να τους
κάνεις με τα κεράκια σου. Τώρα βέβαια που οι
Έλληνες αναβαθμίζονται στο πεδίο της μάχης, δεν
θα υπάρχει κανένα πρόβλημα!

Ανακαλύψτε το μυστικό της ζωής

Αυτόν από κάτω τον βλέπετε; Τον λένε **James Watson**, και είναι ο τύπος που "ανακάλυψε" την ελικοειδή δομή του DNA. Ο μπάρμπα πήρε και Νόμπελ για την "ανακάλυψη", πράγμα δίκαιο, αφού χάρη σ' αυτόν, όλοι οι πονηροί του κόσμου μπορούν σήμερα να "ανακαλύπτουν" το γονίδιο της τεμπελιάς, το γονίδιο του εγκλήματος, το γονίδιο της ομοφυλοφιλίας και να πληρώνονται γι αυτό. Θα περίμενε λοιπόν κανείς ότι οι φασίστες βιολόγοι που τρώνε ψωμάκι από την ανακάλυψη, θα έδειχναν στον παπού μια κάποια ευγνωμοσύνη. Σιγά όμως! Μόνο και μόνο επειδή ο κύριος Watson δήλωσε ότι κατά τη γνώμη του οι μαύροι είναι "κατώτερης νοημοσύνης κατά μέσον όρο", οι άξιοι μαθητές του βιοτεχνολόγοι, του απαγόρευσαν να μιλήσει στο Cambridge!

Ωραία. Αυτόν πιο δεξιά τον βλέπετε; Τον λένε **Jean Charles de Menezes** και όσο ζούσε ήταν ηλεκτρολόγος. Το καλοκαίρι του 2004, λίγες μέρες μετά τις βομβιστικές επιθέσεις στο Λονδίνο, κάτι μπάτσοι τον βρήκαν μέσα στο μετρό και του έριξαν επτά σφαίρες στο κεφάλι, ολ' αυτά λίγα μόλις χιλιόμετρα από το Cambridge. Ο Menezes δεν ήταν και πολύ μαύρος. Ήταν όμως **ύποπτος για τρομοκρατία λόγω εξωτερικής εμφάνισης**, οπότε καταδικάστηκε εις θάνατον δίχως δίκη. Οι

μπάτσοι δεν διώκονται γιατί "ένα λαθάκι κάνανε μωρε".

Πολύ ωραία. Αυτούς ακόμη πιο δεξιά τους βλέπετε; Λονδίνο 2006. Μουσουλμάνοι διαμαρτύρονται έξω από δικαστήριο. Η δίκη αφορά επεισόδια για την υπόθεση των "σκίτσων του Μώαμεθ". Οι κατηγορούμενοι και οι υποστηρικτές τους δεν ήταν μαύροι: ήταν καφέ. Αλλά οι υποστηρικτές μαγνητοσκοπήθηκαν από απόσταση ενός μέτρου, ενώ οι κατηγορούμενοι έφαγαν έξι χρόνια έκαστος με συνοπτικές διαδικασίες.

Ο νέος ρατσισμός δεν ενδιαφέρεται για το χρώμα, τη φυλή ή τα γονίδια. Ο νέος ρατσισμός είναι καθολικός. Ο νέος ρατσισμός είναι φυσικός, ορθολογικός. Ο νέος ρατσισμός είναι εξαιρετικά δολοφονικός. Και περισσότερο από οπουδήποτε αλλού, **ο νέος ρατσισμός διαπρέπει στην Αγγλία**. Και να που σε μια συγκυρία εξαιρετικού συμβολισμού, είναι σ' αυτή τη χώρα που ο κύριος Watson ένωσε τις επιπτώσεις της ιδεολογικής του υστέρησης! Ρατσιστής παλιού τύπου ο ίδιος, κατηγορείται ως ρατσιστής από ορδές ρατσιστών νέου τύπου! Αποτέλεσμα είναι να του **απαγορεύεται η είσοδος στο Cambridge**: στο ιδεολογικό σαλόνι μιας χώρας η οποία έχει **ανάγει την "αντιτρομοκρατική" (δηλαδή τη νεο-ρατσιστική) πολιτική σε τρόπο ζωής και βασικό συστατικό του κράτους!**

Ανταλαμβάνεται άραγε ο υπερευφυής και παλαιοφασίστας γέροντας την ειρωνία του πράγματος;

Ο James Watson ποζάρει επιστημονικά μπλεγμένος με τις έλικες του DNA. Οι περιπέτειές του, μπλέκουν συμβολικά τον παλιό με τον νέο ρατσισμό.

Jean Charles de Menezes. Ο Βραζιλιάνος που δολοφονήθηκε με επτά σφαίρες στο κεφάλι.

Λονδίνο 2006. Μουσουλμάνοι διαδηλώνουν. Το πλακάτ γράφει "Η βρετανική αστυνομία, εγχώριοι τρομοκράτες"

Μισαδιά στην Λιβαδειά

"Να γίνουν τα πολύχρωμα κασκόλ μας, θηλειά στο λαιμό αυτών που θέλουν να μας κόψουν το γήπεδο."

Αυτό γράφει το παραπάνω πανώ, του Σ.Φ.Λεβαδειακού, στον αγώνα στις 30 Σεπτεμβρίου, μεταξύ Λεβαδειακού και ΑΕΚ.

Σε πρώτο χρόνο προφανώς αναφέρεται στα μέτρα που εφαρμόζονται στα πλαίσια του νόμου Ορφανού και στην αναγκαιότητα ενότητας και συντονισμένης δράσης των φιλάθλων, ανεξάρτητα από το χρώμα της ομάδας που υποστηρίζουν.

Δε στέκεται όμως μόνο εκεί. Αυτό μπορεί εύκολα να το αντιληφθεί κανείς αν παρατηρήσει λίγο πιο προσεκτικά τη φωτογραφία.

Τότε θα διαπιστώσει ότι όλοι σχεδόν οι φιλάθλοι της Θύρας Ι, έχουν αναρτήσει δεκάδες αντιφασιστικά πλακάτ (με το γνωστό ανθρωπάκι που πετάει τη σβάστικα στον κάδο απορριμμάτων).

Με λίγα λόγια τα αδέρφια από τη Λιβαδειά, το έχουν πιάσει το νόημα. Κι επειδή το παραμυθάκι της "πολυχρωμίας" έχει δουλευτεί, από τους διαφημιστές της Benetton μέχρι διάφορους αριστερούς παπάρες, αυτοί το ξεκαθαρίζουν και με το παραπάνω: πολυχρωμία ίσον αντιφασισμός. Τελεία και παύλα. Κι εμείς υποκλινόμαστε και συνυπογράφουμε.

Όλα τα γουρούνια

την ίδια φάτσα έχουν

μικρό αφιέρωμα στους υποψηφίους του ΛΑΟΣ

Συμπτώσεις, συνωνυμίες:

Γιοι αρχιναζήδων που όλως τυχαίως βρέθηκαν στο ψηφοδέλτιο του ΛΑ.Ο.Σ... Χρυσαιγίτες που βρέθηκαν υποψήφιοι για τα ωραία τους τα μάτια και όχι για τη φασιστική τους δράση... Συμπτωματικές κουμπιές και φιλίες με ακροδεξιούς άλλων χωρών... Μεταφυσικές ανησυχίες που όλως τυχαίως καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι όλοι είναι έλληνες. Και η best of σύμπτωση: Η εκκλησία βρέθηκε για μία ακόμα φορά να παίζει ρόλο σε μια σιχαμένη ιστορία εθνικισμού.

Εν τέλει όλη η ιστορία είναι γεμάτη βρωμερές συμπτώσεις.

Ή μήπως δεν είναι οι συμπτώσεις που βρωμάνε;

1. Γιώργος Καρατζαφέρης:

-Το 1996 - όντας ακόμα στη Ν.Δ. - δηλώνει στο τηλεάστυ, το κανάλι ιδιοκτησίας του: "Ποιό μπορεί να είναι το συμπλήρωμα της Ν.Δ.; Οι ευρισκόμενοι δεξιά της, η χρυσή αυγή".

-Στις 10/2002 καυχιέται: "Έχω ένα όνειρο: να σας δω όλους στην Αγία Σοφία. Να μεγαλώσω την Ελλάδα. Να στείλω την Τουρκία στην Ασία".

-Η ιδρυτική διακήρυξη του ΛΑ.Ο.Σ. ξεκινά ως εξής: "Για το έθνος, για το γένος, για την πίστη και την πολιτιστική μας ταυτότητα". Και το σήμα του; Μα ο γνωστός στόχος.

Τον είπε κανείς φασίστα; Προσοχή γιατί απειλεί με μηνύσεις!

2. Κυριάκος Βελόπουλος:

Πρόεδρος της οργάνωσης "δίαυλος ελλήνων", κολλητής της χρυσής αυγής, συγγραφέας του βιβλίου "η Ελλάδα αιμορραγεί" και εμπνευστής της διοργάνωσης ετήσιας γιορτής στη Θεσσαλονίκη για το μεγαλέξαντρο. Και φυσικά φανατικός υποστηρικτής της άποψης ότι οι έλληνες κατάγονται από τους εξωγίνους και οι μάγια από τους έλληνες. Εντάξει, είναι γνωστή η αγάπη των ναζί για τη μεταφυσική και τα σύφο (γιατί άραγε;). Η ερώτηση που σκεφτόμαστε είναι η εξής: Οι ναζήδες είναι σύφο, ή τα σύφο ναζήδες; Ελπίζουμε το πρώτο, για να μην τρέχουμε στον Άρη να τους βρούμε.

Ο Καρατζαφέρης ποζάρει σε προεκλογική αφίσα με τον υποψήφιο του ΛΑ.Ο.Σ. Χ.Καλαποθαράκο. Παρεπιπτόντως, ένας άλλος Καλαποθαράκος που ξέραμε ήταν αρχιμαφιόζος, νονός της νύκτας και δολοφονήθηκε ποιος ξέρει από τι κυκλώματα.

5. Μάκης Βορίδης:

Γνωστό φασισταριό, πρώην πρόεδρος της κουντικής ΕΠΕΝ και αρχηγός του ελληνικού μετώπου, κόμμα στο οποίο συμμετέχουν και μέλη της ΜΑΒΗ (παραστρατιωτική οργάνωση που δολοφόνησε αλβανούς στρατιωτικούς στα ελληνοαλβανικά σύνορα προκειμένου να προκαλέσει πολεμική σύρραξη). Αγαπημένο παιδί του Λεπέν. Μέσα στα πλαίσια του ξεκαρφωμάτος του, αρνείται ότι είναι ακροδεξιός. Στη φωτό (1985) ο σωσίας του εφορμά σε διαδήλωση αναρχικών και αριστεριστών με τσεκούρια και σιδηρολοστούς μαζί με τους σωσίες άλλων ναζήδων.

3. Θάνος Πλεύρης:

Γιος του γνωστού Κώστα Πλεύρη και δικηγόρος του στη δίκη για το βιβλίο του εναντίον των Εβραίων. Κι αυτόν πήγαν να τον ξεκαρφώσουν, αλλά είναι κι αυτή η παροιμία με το μάτι και τ' όνομα που μας κάνει καχύποπτους (είμαστε και τέτοιοι τύποι). Και λόγω αυτής της καχυποψίας αναρωτιόμαστε: το πρακτοριό είναι κι αυτό κληρονομική ιδιότητα; Γιατί κάτι μας λέει πως ο πράκτορας της ΚΥΠ Κ.Πλεύρης δε θα άφηνε το τέκνο του να πάει χαμένο.

4. Άδωνις Γεωργιάδης (πάντα είχαμε την απορία αν το Άδωνις είναι το καλλιτεχνικό του): Γνωστό παιδί του τηλεάστυ, υποστηρικτής και μάρτυρας υπεράσπισης του Κ.Πλεύρη για το βιβλίο του εναντίον των εβραίων και ιδιοκτήτης των εκδόσεων ελληνικά γράμματα, με πλούσιο ρεπερτόριο φασιστικών βιβλίων. Φυσικά ούτε αυτού του αρέσει να τον λένε φασίστα.

21/6/2001

Το κέντρο της Αθήνας γεμίζει ελληνικές σημαίες, βυζαντινά λάβαρα, παπαδαριά με ράσα, γιαγιάδες με σταυρουδάκια, μπάτσους με πολιτικά, μπάτσους με στολές και ξυρισμένους ναζήδες, μετά από κάλεσμα της εκκλησίας για διαμαρτυρία για την απόφαση της μη αναγραφής του θρησκειώματος στις ταυτότητες.

Στις βουλευτικές εκλογές του 2007, ο ΛΑ.Ο.Σ. και τα γουρούνια του μπαίνουν στη βουλή...

ΛΑΟΣ vs ΚΡΙΤΙΚΗ

Η προεκλογική περίοδος, εκτός απ' την αισθητική δοκίμασε και τα νεύρα μας. Αφενός όλο το χαρτομάνι για τον καλύτερο διαχειριστή των ζώων μας - αφετέρου η διάχυση όλου του ρατσιστικού δηλητηρίου με τη μορφή προγραμματικών θέσεων και ιλουστράσιόν φυλλαδίων ήταν κομμάτι της μετά-το-καλοκαίρι περιόδου.

Ευτυχώς για μας, την αισθητική μας και το καλό του τόπου διάφοροι (μεταξύ αυτών κι εμείς) κινητοποιήθηκαν κάνοντας λιγάκι πιο υποφερτό τον Σεπτέμβρη μας. Οι σκατόφατσες του ΛΑ.Ο.Σ. αντιμετωπίστηκαν μ' όλα τα όπλα της κριτικής...

Στη συνέχεια επιστρατεύτηκε η τέχνη [Rolling Stones: Paint it Black!]

(λεπτομέρεια από διακοσμητική παρέμβαση στο δικηγορικό και εκλογικό γραφείο του Αθανασίου Πλεύρη, γιου του μπαμπά του...)

πεντακομματική βουλή, ε...!

Το κείμενο στην επάνω δεξιά σελίδα αποτελεί μια κριτική ανάλυση της πολιτικής και κοινωνικής κατάστασης στην Ελλάδα. Αναφέρεται στην προσπάθεια δημιουργίας μιας 'πεντακομματικής βουλής' και στην αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων. Το κείμενο είναι γραμμένο σε ένα σαρκαστικό και κριτικό ύφος, χαρακτηριστικό της αντιφασιστικής κίνησης.

antifa collective antifa north antifa

Στην αρχή χρησιμοποιήθηκαν λαϊκές χειρονομίες

(τυπωμένες σε 1200 φύλλα χαρτιού και εκτεθειμένες σε κεντρικά σημεία της πόλης...)

Ακολούθησε μονομαχία στο ρινγκ των Ιωαννίνων

(ντόπιος αντιφασίστας ρίχνει με χαρακτηριστική ευκολία στο ταξικό καναβάτσο τον μποξέρ - πρόεδρο..)

Στο τέλος μας έπιασε το οικολογικό...

(στη φωτογραφία τόνοι άχρηστου χαρτιού μαζεύονται σε κατάλληλα δοχεία προκειμένου να ανακυκλωθούν και να γίνουν κάτι χρήσιμο: αναμένουμε τα κωλόχαρτα...)

Happy

Ξεπαικώματα: Sidron
Λογοκλήσεις: hubats

Νύχτα Εκλογών

περίληψη προηγούμενων:

Ο Ηρακλής ο μικρός φασίστας μπερδεύει το θησείο με την ομόνοια και την antifa συναυλία με πανηγύρι της εθνικής. Ακολουθώντας εφορμά μεταξύ των αντιφασιστών με το κασκόλ ανά χείρας και φωνάζοντας "δεν θα γίνεις έλληνας ποτέ".

Κατά τη διάρκεια της απονενομημένης του ενέργειας, ο Ηρακλής αποκτά ορθοπεδικό κολάρο τελευταίας τεχνολογίας και χάνει τη ζηλευτή δουλειά στην οικοδομή, απ' όπου δεν θα λείψει σε κανέναν. Αλλά έχει ο καιρός γυρίσματα...

Επαγγελματια
για τον σημερινό
ακροδεξιό νέο...

ο σωστός επαγγελματίας
προσανατολισμός...

